

3/1 Muž s igelitkou (A. Čunátová, 25) 1. místo

Sotva ztěžka dosedl, autobus už sebou trhl a vyrazil k další zastávce. Přece jen toho neměl tolik kupovat, i když si vzal tuhle obří tašku z bytelného igelitu. Byla už pravda trochu ošuntělá a jedno její ucho jen tak tak že drželo, ale vešlo se toho do ní vždycky požehnaně. Jenže to ještě neznamena, že toho nutně hned musel tolik koupit. Jednou za čas zajde do velkého obchodáku a to pak neví, co by dal do košíku dřív. Teď si mne zápěstí a hořce si uvědomuje, že z důchodu mu toho v obálce v peřínáku opravdu moc nezbyvá.

Křečovitě drží tašku mezi koleny a z ní vykukuje velké balení levných bonbónů pro děti, potom nějaké vybledlé křupky a plechovka piva. Letmo a bez zájmu si prohlédl, kdo že to sedí naproti němu, ale pohled mu nakonec utkví na bonbónech. Tyhlety Pepča s Adélkou přímo zbožňují! Třeba zase přijedou. V neděli možná. Povislé koutky úst se mu pomalu jemně zvedají při pomyšlení, jak si sladkosti minule chamtivě nabírali, holomci jedni! A s plnou pusou mu pak nepřítomně děkovali. Teda až potom, co je rodiče napomenuli, ovšemže. Očka jim úplně svítila, když se mezi sebou dohadovali, kolik kdo má těch zelených, nebo červených, nebo kterých vlastně. Byli by si od něj brali pořád dál, jenže Eva to nevidí ráda. Holt je to samej cukr a žádný vitamíny, že jo.

Odvrátí se mrzutě k oknu. Kouká sice přes sklo ven, ale nic tam nevidí. V autobuse začíná být zkažený vzduch jako vždycky, a tak dostal žízeň. Nebude přeci čekat s tím pivem až domů, to je ještě pěkná doba. Zkusí ho načít hned, většinou to jde dobře. Chuť má pořád větší, jak na něj myslí. To mu bodne! Jen mít na ty plechovky ten správný grif. A sakra! Dradlo to a pivo mu stéká po rukou na kalhoty, na igelitku a na zem. Nadává, jak jinak. Ne hlasitě, ani okázale. Nadává jen sám sobě. Jen sebe za ten výstup nenávidí. Chuť na pivo ho docela přešla. Ale když už je načatý, usrkává. Vtom mu to všecko přijde líto. Taková hloupost s tím pivem a on hned nadává jako dlaždič. Jak dlouho vůbec nebyl v kostele? No, dlouho. Ale to snad proboha neznamena, že se z něj jen proto stane hulvát, ne? Vždycky byl přece věřící člověk! A to pivo se mu nějak hnusí. Kdo ví, co do těch plechovek dávají. Není nad lahváče.

Autobus zastavuje na každém rohu, ale jemu je to jedno. Nechvátá. Čas už ho dávno přestal tlačit. Sedí přihrbeně na sedadle, mezi koleny dál strnule třímá igelitovou tašku a trochu lítostivě hledí z okna. Teď už přeci jen něco vidí. Všude lány polí, že

člověk ani nedohlídne konce. To tenkrát, když ještě jezdil, nebývalo. Dneska mají ty kombajny a všechno pohodlný a pak není vidět jedinou mez. Ani jednu... Pohledem už bloudí někde v neurčitu a mrká rychleji než jindy. Taky Božena nemusela hned odcházet! Ono by teď bylo všechno jinačí. No jó, možná měl zkusit nějaký krabicáky místo tvrdýho. Jenže kdo to měl pít? To se nedalo! A to jí ještě sliboval, že si nedá ani na narozeniny. Pche! Jak naivní. Do týdne byl znova v tom. No jo, ale nemusela hned odcházet prostě. Mohl to přece ještě nějak srovnat. Bylo by to teď třeba všechno jiný... A Evu pak taky naočkovala, to je celá ona! Úplně ho od všech odřízla! A teď mladý jezdí pořád míň. Skoro vůbec. Zatracená rýma! Zašátrá roztřesenou rukou v náprsní kapse své omšelé košile. Jenže kapesníky si do kapes už nějakou dobu nedává. Vlastně on sám si je tam nikdy nedával. To Božka.

Otře si nos hřbetem ruky a neohrabaně si promne oči. Snad si stírá pot z toho hloupýho městskýho shonu. To se ví, že už tam zase dlouho nepojede! Co z toho? Člověk je vždycky uštvanej jako kůň. Začíná se mu lehce třást ruka s plechovkou. A přitom si uvědomuje, že nohy, kterýma stále křečovitě svírá igelitku s nákupem, úplně ztuhly. Snaží se pivo rychle dopít, ať už ho nemusí dál držet. Ale s touhleťou jeho pazourou to půjde těžko. Ubožák! Co ho to vlastně napadlo pít na veřejnosti, když každou chvíli trochu piva ubryndne! No jen ať se podívají na chudáka, na dědka starýho! Nakonec bude mít ještě ten doktor pravdu, ne? V hlavě mu neodbytně zní doktorova slova. *Projevuje se to zejména třesem rukou, ztuhlostí končetin nebo pomalou chůzí. Takový člověk má pak problémy s komunikací, se psaním a s dalšími běžnými činnostmi. Zkouší ještě usrkávat piva, ale kruci, jde mu to pořád hůř. Projevuje se to třesem. Třesem rukou nebo ztuhlostí končetin.* Řekl mu prostě, že to nepocituje. Copak mu to doktor může dokázat? Zaváhá. Trochu se schoulí a pak si na prázdno odkašle. Ne, nic mu není. Tak hrozný to s ním přece ještě nebude! Zadívá se strnulým pohledem do země. *Nedá se to bohužel vyléčit. Je však možné alespoň zmírnit průběh onemocnění.*

Zírá úpěnlivě z okna, čelo svráštěné, oči nepřítomné. Nemusí to pivo přeci dopíjet. Zasune prostě tu plechovku do tašky tak, aby se cestou domů nic nevylítlo. A jen co to udělá, autobus opět drcne. To měl teda vypočtený! Už vystupuje. Trochu zaspal a než se vyhrabe s tou svou protivnou přečpanou igelitkou, chvíli to holt trvá. Přidrží se nervózně okolních sedadel a trochu neobratně takto postupuje k zadním dveřím. Chvíli to holt trvá, no. Však to doženou, oni jo. Pár lidí zvedne oči od knihy, od

mobilu nebo se probudí z cestovní dřímoty a změří si ho lehce opovržlivým pohledem. Vesměs ale nikoho z nich nezajímá. Vystoupil a dveře se těsně za ním chvatně zavřely. Nějakej chlap s igelitkou, no.

3/2 Jak jsme lovili bobříky (J. Krišpin, 36)

Začátek letošních prázdnin se mi příliš nepovedl. Všechno to začalo vlastně už posledního června, kdy jsem na vysvědčení dostal pět pěttek. Zase tak moc mi to nevadilo, protože mám našeho třídního, pana učitele Kropáčka opravdu rád a už teď se moc těším, jak se za dva měsíce zase potkáme v sedmé třídě. On zřejmě taky, protože když jsem mu to při odchodu ze školy s přáním pěkného léta připomínal, tak si dal ruku na srdce a dojetím nemohl ani dýchat. Je to prostě hrozně hodný člověk. Hůře však na tu zprávu reagovali rodiče:

„Co z tebe vyroste?“, lomila rukama maminka. Když jí tatínek odpověděl, že bude rád, když mne s takovými známkami vezmou na metaře, zaradoval jsem se. Taková práce na čerstvém vzduchu mne bude těšit a zároveň jsem spokojen, že mám o svém budoucím povolání už teď jasno. To se podaří málokomu. Můj spolužák Čundrlík sice říká, že se stane kosmonautem, ale tomu tedy nevěřím ani já. Ten tak může létat leda tatínkovi pro pivo.

Ani babička nebyla s mou školní zprávou příliš spokojena: „Dřív bys mohl pást alespoň dobytek, ale co dnes?!“, povzdychla si. „Poslední krávu ve vsi prodal starý Truskavec na vycpání do muzea, kam se na ní jezdí podívat jednou za rok s vnuky přes sklo. Mléko si teď kupuje v krabicích a pořád nadává, jak je drahé! Je to všechno postavené na hlavu.“

Jediný, kdo tak mé vysvědčení ocenil, byl bratranec Míla, který k babičce společně se svoji sestrou taky přijel trávit léto. „Jsi borec,“ pokýval hlavou uznale a culil se při tom. „Já bych si něco takového nedovolil. To u nás měl akorát Voráček dvě čtyřky, ale proti tobě je úplněj žabař!“

Taková pochvala mě potěšila. „Tak abys věděl,“ nafoukl jsem se pyšně, „příští rok budu mít zkoulované celé vysvědčení. Odshora až dolů. Půjdu dělat metaře a tam na nějakých známkách nezáleží!“

„Neblázní, Břéto,“ krotila mé nadšení sestřenice Běta. „A ty si z něho Mílo, nedělej legraci. Vždyť víš, že je slabší na hlavu!“ „Já, slabý na hlavu?!“ vyprskl jsem podrážděně. „Ondesu na ní všechno, třeba pytel brambor!“ A hned jsem se po něm začal shánět. „No dobře, však já ti věřím,“ snažila se mne Běta usmířit. „Radši teď ale kluci vymyslete, co budeme dělat, když venku tak leje!“

Nudili jsme se opravdu ukrutně. Babička nám hned po příjezdu zabavila mobily s tím, že kvůli jejich neustálému nabíjení nepřijde na buben a kromě toho prý i ohlupují děti, přičemž se, nevím proč, dívala na mne. Ze stejného důvodu odpojila i televizi a dala ji k sobě do pokoje, odkud se potom po nocích linuly veselé tóny dechovky Podlesanky Jediné, co nám tak zbylo, byly knížky, které kdysi patřili tátovi a jeho sourozencům.

Běta zavrhlá mnou navrhované Kašpárkovy pohádky i Veselé příhody strašidýlka Pucifouska a nakonec vybrala jednu, která se jmenovala Hoši od Bobří řeky a začala nám z ní číst, protože mě to moc nejde a Míla je na to líný. Zprvu jsme tomu sami moc nevěřili, ale postupně nás to chytlo a i babička si to pochvalovala s tím, že jsme tišší a konečně děláme něco užitečného. Hrozně se nám líbili ti bobříci, co kluci lovili, i když mě zaujala taky ta Zelená příšera, která chodila pořád v zeleném a všesky tam strašila. Když jsme knížku dočetli, rozhodli jsme se, že se do těch bobříků dáme sami. Sice pořád pršelo, ale to nám moc nevadilo, i když je pravda, že by se to dělalo lépe venku za pěkného počasí, ale vybírat jsme si nemohli.

Jako prvního jsme začali lovit bobříka míření, ale příliš se nám to nedařilo. Já místo čtverce vyznačeného nožem na parketách v obývacím pokoji (křídou jsme nesehnali) trefil vázu, Běta nějaké skleničky na poličce a když Míla rozbil okno, došla babičce trpělivost, použila rákosku a šli jsme spát bez večeře. To nám však po tom fiasku přišlo vhod, protože jsme mohli hned začít plnit podmínky bobříka hladu, který přikazuje nejíst dvacet čtyři hodin. Večer to ještě šlo, ale ráno nám už bříška zpívala neveselou písničku. „Vy nebudete snídat?“, zeptala se babička, a když jsme odmítli, vnutila nám rybí tuk pro povzbuzení chuti. Tu jsme sice nedostali, ale oběd jsme z obav z další porce léku radši už snědli.

Také bobřík odvahy, v jehož rámci jsme se dohodli, že každý z nás sám o půlnoci navštíví křižovatku lesních cest zvanou U obrázku, kde strojvedoucí Zahradníček, jdoucí z hospody potkal před lety hejkala, se příliš nevyvedl. Přitom to mohlo být tak zajímavé: Po vzoru Zelené příšery jsem se totiž rozhodl vyzkoušet statečnost Míly a

vybafnout na něj v lese. Zamotán do hnědého závěsu (nic zeleného v domě nebylo) do kterého jsem si prostříhl dírky pro oči, jsem se o jedenácti vyplížil z pokoje, Na chodbě jsem ale neočekávaně narazil na babičku, což skončilo jejím pádem do mdlob a mým ze schodů poté, co jsem si v tom zmatku přišlápl svoji příliš dlouhou masku.

Vše dopadlo naštěstí vcelku dobře: Nohu a ruku už mám v pořádku a taky babička se leká už jen tehdy, když se setmí a je nutné zatáhnout okna v obývacím pokoji. Jenom knihovnu teď před námi zamyká, což je velká škoda, protože mi Běta po dlouhém přemlouvání slíbila přečíst toho Pucifouska.

3/3 Na jízdu vlakem do Prahy hned tak nezapomenu... (E. Kášová, 44)

Na jízdu vlakem do Prahy hned tak nezapomenu...

Získali jsme exkluzivitu a přinášíme rozhovor, který poskytla všem známá VIP osoba odborovému magazínu **ZÁJMY S(TROJ)VŮDCE**.

Frank Ch., populární frontman kapely SZ (dřív SZ/DC) a vystudovaný právník, ekolog a feminista, se svěřil našemu magazínu se svými zážitky. Uvidíme, čím nás překvapí tentokrát.

A tady už Vám přinášíme rozhovor s Frankem Ch.

Čau Franku, jak se máš? A jezdíš ještě někdy na šňůry vlakem?

Ahoj, mám se docela fajn. Na úplný úvod našeho rozhovoru bych rád uvedl, že jsem se domníval, že erotika z železnic vymizela poté, co se Masaryk rozešel s Oldřiškou Sedlmayerovou (*pozn. redakce. milenka T. G. M, jejíž manžel pracoval na dráze, a jak už to tak bývá, nic netušil. Dochovala se řada dopisů psaných T. G. M. pornografického charakteru*). Ale minulý pátek jsem se přesvědčil o opaku. Vše jinak běží podle představ, takže až na běžné starosti si není na co stěžovat. V práci home office. Pandemie nám koncertování dost omezila. Ale s klukama se scházíme dál a cvičíme. S fanoušky jsem v kontaktu online a pak jsou tu sociální sítě. Ale jak já říkám, nikdy není tak dobře, aby nemohlo být ještě lépe. A vlaky? To jo, pro ně mám slabost, takže jako dopravní prostředek jsou pro mě jasná volba.

Od kolika let jezdíš vlakem?

S tátou jsem se chodil dívat, jak spouštějí šraňky, a čekal na mašinky. To jsem měl radši než kolotoč (smích). K vlakům jako takovým, jsem se blíž dostal asi v 6 letech, kdy mě rodiče dali do hudební školy, kde jsem se učil noty, rytmus a všeobecné základy. Několikrát týdně jsem za učitelem dojížděl s tátou právě vlakem. V průběhu puberty jsem chtěl mít svou vlakovou soupravu, tak jsem si pořídil elektrické vláčky, u kterých jsem až na nějaké pauzy vydržel dodnes.

Jaký je tvůj idol, pokud jde o dráhu?

Nemám svůj idol. Není žádný jedinec, kapela, nebo hnací vozidlo, o kterém bych řekl, že to je můj idol.

Proč sis tedy minulý pátek vybral národního dopravce?

Chtěl jsem se na víkend dostat nějak do Prahy a spoje dalších železničních podniků již byly vyprodané.

Mohl bys nám to blíže popsat?

Vlak měl zase náskok o nějakých 5 minut, nastoupil jsem na poslední chvíli, no a zjistil jsem, že jsem ve spoji skoro sám. Pohodlně jsem se posadil do kupé, které pamatovalo rozhodně lepší časy, a rekognoskoval terén. Pár zařízení služeb, který by stály za řeč, jsem viděl a pak přišla průvodčí.....(smích)

No to je snad normální ne?

No pokud nemáš jízdenku.....správně je to teda jízdní doklad. Prostě jsem si ho zapomněl koupit.

To ti ta cesta pěkně začala.

No ta konduktérka....

Cože?

No průvodčí, mám to starší slovo raději (smích)...

Takže dál...

Byla pěkně drsná, a že si to teda budu muset odpracovat.

No to ty dráhy pěkně vedou. Myslel bych si, že tě spíš za jízdy vyloučí z dopravy.

Pak mě vyvolali a musel jsem do kabiny ke strojvedoucí. Ta se mě zeptala, zda bych si nechtěl trochu zašpásovat (*pozn. redakce: poslední slovo ve větě bylo s ohledem na nepublikovatelný slovník strojvedoucí nahrazeno, jsme přeci jen odborový nikoli pornografický magazín, v případě zájmu skutečně použitý výraz na požádání sdělíme*). Jak dělám v civilu toho právníka, zkoušel jsem si vzpomenout, jestli náhodou neexistuje nějaký nález Ústavního soudu, který by se zabýval možnostmi extenzivního výkladu slova „trochu“ jakože pořádně.....(smích)...no ani jsem nestačil nic říct a ukázala mi (smích)...

Co ti ukázala?

No licenci strojvedoucí, prý se to má před každou „jízdou“ předkládat.

To bych teda nečekal....

Pak zapnula autopilota a pokračovali jsme v kupé.....doslova ze mně servala košili (*pozn. redakce zde následuje popis, který s ohledem na GDPR a výše uvedené nezveřejňujeme.*)

Ta hodina a půl do Prahy rychle uběhla...do Prahy na Hlavák jsem dorazil totálně vyřízenej, no v horším stavu než dráha Děčín – Oldřichov u Duchcova, a kdyby to šlo, dal bych si v tu chvíli vyměnit i něco jiného než svršky (smích).

A tvůj celkový dojem?

Pochopil jsem ten nový slogan dopravce, kterýho je teď plnej rozhlas i televize. Tu reklamu určitě znáš. Auta stojí a vy taky....(smích).

Pro jistotu jsem se ale raději obrátil se stížností na Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, slogan může být diskriminační.

A doporučíš tedy našim čtenářům, aby využívali železnici?

Určitě. Licenci strojvedoucí ale podle mně není nutné před jízdou předkládat, žádnou vyšší bezpečnost to tedy nezaručí (smích). A pokud dopravce zavede další takovou novou službu, budou spokojeni. Já jsem teda spokojen byl a myslím, že mám odpracováno tolik, že by mohli dát SLEVU IN 100 (*Neomezené cestování ve 2. třídě vlaků bez nákupu dalších jízdenek, pozn. redakce*).

Co bys Franku vzkázal fanouškům?

Že jsme hrozně rádi, že je máme, vážíme si jejich podpory a těšíme se na ně na akcích a na dráze. A hlavně, aby nevěřili všemu, co jsem tady napovídal (smích)...Mám totiž režijku. Óm mani padmé húm (pozn. redakce: Frankova oblíbená mantra a životní krédo - tato mantra transformuje negativní emoce. Óm transformuje pýchu a egoismus, ma žárlivost a závist, ni připoutání a egoistická přání, pad nevědomost a zmatek, mé chamtivost a lakotu a konečně húm nenávisť a hněv. K recitování této mantry pro začínajícího praktikujícího není potřeba lung (zasvěcení, pověření) od duchovního učitele. Odříkavat ji může každý, kdo cítí, že to přinese užitek jemu a ostatním cítícím bytostem).

3/4 Rychlá jízda (M. Kotek, 46)

Auta se připravovala na start, mezi závodníky stoupalo napětí, dnešní den rozhodne o všem. V autě číslo třináct se připravovala dvoučlenná posádka ve složení Milan a Jiří, což jsou dlouholetí kamarádi, kteří spolu jezdí rallye již od svých osmnácti let. Dnešní ráno pro oba bylo jako každé jiné, vstát, nasnídat se a začít se koncentrovat na dnešní závod, který má být nejtěžší ze všech tří závodních dní. Prostě vše probíhalo jako obvykle. Ještě si zvládli ráno trochu zažertovat, jak je to u nich zvykem.

„Tak dělej,“ zařval náhle Milan na předchozí startující auto, až se Jiří trochu otřásl, protože zrovna byl ve stavu hluboké koncentrace na závod a v mysli si opakoval trasu dnešního závodu, což mu umožňovala vizuální a fotografická paměť. „Co to do toho Milana dnes vjelo?“ řekl si v duchu Jiří. Milanova noha dnes na pedálu netrpělivě poskakovala, málem vyjeli ze startovacího boxu předčasně. Poslední koncentrace před závodem a teď to mají všechno ve svých rukách. „Tak ať to dnes zvládneme,“ řekl si v duchu Jiří a závod pro jejich vůz byl odstartován. Milan již měl plně svoji jízdu pod kontrolou, jen dnes jel nějak rychleji, ani sám nevěděl vlastně proč. Jiří již také v plné koncentraci předával pokyny a navigoval Milana jako obvykle. Prvních patnáct minut závodu bylo za nimi, byli na průběžném druhém místě za vedoucí španělskou posádkou, stále byla velká naděje, že pokud udrží stejné tempo, mohli by se dostat na první místo. Asi za dalších pět minut se stalo ale něco neobvyklého, jako kdyby se jejich auto dostalo do jakéhosi větrného víru, od pořadatelů závodu ale nebyla hlášena žádná změna počasí. Jako kdyby pouze jejich auto bylo v jakémsi bezčasí, v jakési

jiné dimenzi. Přesto pokračovali v jízdě dál. „Levá tři, váže pravá pět, sto padesát, pravá tři,“ navigoval Jiří. Náhle se však před nimi rozprostírala úplně jiná krajina, obloha nebyla modrá jako dosud, její barva byla růžová, stromy nebyly okolo nich také jako dosud, připomínali jim spíše keře na kuří noze, ještě takové stromy nikdy neviděli. „Co to k sakru je?“ vykřikl stále ještě za jízdy Milan. Ale Jiří nebyl schopen žádné odpovědi, jen tupě zíral před sebe a zapomněl navigovat. To donutilo Milana k úplnému zastavení vozu.

Auto se zastavilo, rozběhlý motor utichal, Milan a Jiří na sebe koukali a nebyli schopni žádného slova. Až Milan znovu promluvil. „Chápeš to? Kde to jsme? Co se stalo?“ nevěřícně stále kroutil hlavou. Ale ani Jiří mu nedokázal na jeho otázky odpovědět. Byl sám natolik překvapený a hlavně neznal odpověď. Po chvíli, když se vzpamatovali, se rozhodli vystoupit z vozu a zjistit, co se skutečně stalo. Krajina byla vskutku jiná, stromy na kuřích nohách, žlutý písek místo země a obloha byla jasně růžová. V dálce zahlédli podivné zvíře, které se pohybovalo až příliš přesnými pohyby, jako kdyby jeho chůzi řídil někdo jiný. Mohl to být pes, nebo něco jemu podobného. „Proboha, kde to jsme?“ zvolal znovu s trochu nejistým hlasem Milan. „Nedokážu si to nijak vysvětlit, ale myslím, že se nám podařil přesun v čase a ocitli jsme se v nějaké jiné dimenzi,“ prohlásil Jiří a téměř o tom již nepochyboval. Četl sice v dětství fantasy příběhy, ale toto nebyla kniha, toto byla realita. „Ano, asi se nám skutečně povedl přesun v čase a já se tady teď s Milanem nacházím v nějakém jiném časoprostoru a možná i na nějaké jiné planetě,“ utvrdil se v duchu Jiří. „Co budeme dělat?“ přerušil Jiřího přemýšlení Milan. „Navrhuji zamknout auto a jít se podívat do okolí, abychom mohli zjistit třeba nějaké další informace k tomu, kde se nacházíme,“ navrhl Jiří a Milan souhlasil.

Když uzamkli auto, vydali se směrem k místu, kde ještě před chvílí stálo podivné zvíře připomínající psa. Písek pod jejich nohama byl krásně jemný, zkusili si ho vzít i do dlaní, ještě nikdy takový jemný písek neviděli, až jakoby se zdálo, že to není přírodní písek, ale něco uměle vytvořeného. Stále zatím šli, nic ale kromě stromů a podivného zvířete před nějakou dobou neviděli. „Kdyby tady byla alespoň nějaká inteligentní živá bytost, mohli bychom vědět více,“ pomyslel si v duchu Jiří. „Mne už to nebaví jít dále,“ prohlásil náhle Milan a bylo vidět, že to myslí vážně. „Nechci se příliš vzdálit od našeho auta, co když je ono ta jediná možnost, jak se odtud dostat?“ řekl rázně Milan a už se skoro otáčel zpátky k autu, když se napravo od nich objevil znenadání malý chlapec.

Byl stejně vyděšený jako Milan s Jiřím, všichni se na sebe vzájemně opakovaně dívali, aby se ujistili, že se jim to nezdá. Jiří se na něj lehce usmál a chlapec pochopil, že mu nejspíše nehrozí nic zlého, proto se také lehce pousmál. „Jak se jmenuješ?“ zkusil promluvit k chlapci Jiří. Ten ale nereagoval, evidentně takovou podivnou řeč ještě v životě neslyšel. „Tak to jsme v koncích,“ pomyslel si Jiří. Když tu náhle chlapec vytáhl malou krabičku z kapsy, něco v ní nastavil a zopakoval Jiřího předchozí slova, která se týkala chlapcova jména, bylo neuvěřitelné, že si chlapec slova zapamatoval úplně přesně a byl schopen je znovu vyslovit. Pak se ozvaly podivné zvuky z krabičky, chlapec se znovu usmál a už směrem k Milanovi a Jiřímu řekl „Mondi“. Což Milan a Jiří pochopili, že bude jeho jméno, zároveň také pochopili, že krabička je schopná překládat i jejich rodnou řeč. Takže přece jenom jim svítla naděje, že se něco dozví o místě, kde se nacházejí. Jiří se podíval chlapci do očí, aby ho znovu na dálku uklidnil, že se mu nemůže stát nic zlého, a rozhodl se zeptat na několik informací. Chlapec to pochopil, přišel blíže k Jiřímu a krabičku mu dal až téměř k ústům. A tak se Jiří začal ptát na to, jak se to tady jmenuje, jaký se píše rok, a nestačil se divit. Jmenuje se to tady Amíra a píše se dle jejich letopočtu rok 6023. Jiří s Milanem nevyházeli z údivu, tak přece jenom se jim povedl přesun v čase. Chtěli také Mondimu něco říci o sobě, ale náhle se ozvaly podivné zvuky z dálky a chlapec se dal na útěk, jenom ještě zvládl v rychlosti zamávat Jiřímu a Milanovi, a to bylo to poslední, co je na chvíli spojilo. Jiří s Milanem pochopili, že asi i jim by mohlo hrozit nebezpečí, proto se rozběhli směrem k autu a urychleně do něj nastoupili a rozhodli se co nejrychleji z tohoto místa odjet.

Podařilo se jim auto rozjet velkou rychlostí, nad ničím už nepřemýšleli, jenom chtěli co nejrychleji odjet, v tomto okamžiku se opět najednou začal tvořit okolo jejich auta jakýsi větrný vír, krajina se zase začala měnit, přibývalo zelených stromů, obloha byla zase modrá a jejich auto ujíždělo stále závratně velkou rychlostí. Zanedlouho začali Milan s Jiřím vnímat, že okolí venku je takové, jaké ho znali dosud, a že jsou zpátky ve svém čase a na svých vytoužených závodech. Jejich rychlost byla stále závratná, do vysílaček dostávali zprávy od organizátorů závodu, že jsou na průběžném prvním místě. Prostě byla to parádní jízda. Jako kdyby jim předchozí zážitek dodal lehkost do jejich jízdy, ale zároveň i pokoru, že pokud přece jenom nevyhrají, jejich životy zůstanou již navždy obohaceny o něco, co přesahuje běžné lidské chápání.

3/5 Každý má šanci na lásku (K. Lulková, 45)

Narodila se v ledovém království. Tak to alespoň nazývala, byť do království to mělo daleko. Zde se třela bída s nouzí. Žilo se z ruky do huby. Rodina, ve které ovšem láska byla nedostatkovým zbožím. Faktem je, že její rodiče vyrůstali za doby minulého režimu. V té době hluboké totality bylo takřka povinností se vdát/oženit v brzkém věku. Nepřicházelo v úvahu nějak vybočovat. A tak zřejmě její rodiče na sebe zbyli. Její matka s podkopaným sebevědomím si neuvědomila, že by si mohla vybírat a vzala, co bylo holt „po ruce“. A tak není divu, že v tomto manželském soužití byly na denním pořádku hádky. Ona toužila po normálně fungující rodině.

Útěchu našla v hudbě. Stala se pro ni vším. Díky hudbě začala poznávat i nové lidi a navazovat kamarádství. Některá měla kratšího a jiná naopak delšího trvání. Přeci jen v teenagersském věku síla kamarádství nebývá až tak silná a natolik přetrvávající. Ale i za to málo budiž požehnáno!

Jak šel čas, tak ze školních lavic byla vržena do víru pracovního procesu.

Zjistila, že byť pochází z rodiny bez lásky, tak ona ji má na rozdávání. Stejně tak se našla v pomoci druhým. Mnohokrát si říkala, jaké má v tomto směru štěstí, že dělá něco, co ji naplňuje.

Díky svému optimismu, pozitivnímu přístupu a nakažlivému smíchu byla oblíbená v kolektivu. Hned v prvních dnech v zaměstnání si získala přízeň. Nejvíce se spřátelila s kolegyní Alicí. A právě Alicí byla varována, že některé kolegyně budou vyzvídat.

Atak ze strany kolegyň nenechal na sebe dlouho čekat. Tři grácie coby zarputilé zastánkyně minulého režimu a způsobu života, nemohly vstřebat, že ještě ve 23 letech není nejen vdaná, ale dokonce nemá přítele coby potencionálního ženicha. Někdy nápor dotazů neoblomných kolegyň spíše připomínal jak výslech na policejní stanici. Nenašla přítele, ale našla zálibu v běhu. A tak jejími nejlepšími společníky byli běh a hudba. Běh dokázal divy. Umocnil její sebevědomí. Zocelil ji. Už ji nedokázaly rozhodit kolegyně svými dotěrnými dotazy, zda už našla toho pravého.

Jenže pak se to stalo. Na jednom diskusním fóru se seznámila s jistým borcem se zalíbením ve stejné hudbě. Slovo dalo slovo. A protože je dělilo jen 50 km a shodou okolností za pár dní byl koncert jejich oblíbeného interpreta, na který oba měli vstupenku, tak to pojali i jako první osobní sraz.

Dotyčný byl jak vystřižený z filmu pro pamětníky. Pomohl jí do kabátu. Když šli po koncertu do restaurace, odsunul jí židli. No zkrátka pohledný galantní mladý muž, značka ideál. Přestože přeskočila vzájemná jiskra, byla stále na pozoru. Nenechala se prvním oslnivým setkáním ukonejšit. Jejich vztah se ovšem rozvíjel v tomto duchu dál

a dál. Připadala si jak Alenka v Říši divů. Měla to, o čem se jí ani nezdálo. Díky svému partnerovi se cítila výjimečná, krásná, jedinečná. Užívali si společné chvíle, spoustu legrace, ale také vážné konverzace. Měli mnoho společného. Jak kdyby je seslal sám osud. Jeho vyznání, ať už osobní či prostřednictvím textových zpráv, u kterých by roztála i ledová královna, natož ona, co by romanticky založená duše s přemírou lásky, ji činila šťastnou. Ovšem ani ona nešetřila svými city na jeho stranu. Byli harmonickým párem. Takřka jak z hollywoodského romantického filmu.

Jenže pak ouha. Náhlá změna a to takřka ze dne na den. Co ze dne na den, spíše snad z minuty na minutu. Partner nejevil zájem. Téměř ustala veškerá komunikace. Dřívější úsměv na jeho tváři vystřídala podmračenost. Byť jeho chování tak trochu působilo dětinsky a směšně, tak jí rozhodně do smíchu nebylo. Snažila se věci přijít na kloub. Rvalo jí to srdce. Každý ví, že vztah je o komunikaci. Pro ni vztah představoval vzácnou květinu, o kterou musí oba pečovat, starat se. Teď se zdála snaha a péče jen z její strany.

Zatímco ona původně tak nějak tajně doufala, že by jí přítel mohl brzy požádat o ruku, tak se dočkala ovšem úplně něčeho jiného, co by jí ani ve snu nenapadlo.

Když totiž nečekaně po jeho odmlčení, odcizení obdržela od něj textovou zprávu, musela si ji přečíst hned několikrát. Nevěděla, jestli se má smát nebo brečet. Nemohla uvěřit.

Ve zprávě stálo, že za vši jeho změnou a chováním je nečekaná událost. A tou bylo, že mu u babičky posla slepice, rozumějte kur domácí, kterou si oblíbil už coby adolescent. Prý ji měli s babičkou jako domácího mazlíčka, proto se dožila tak vysokého věku. Údajně jej to vzalo více, než si myslel a není schopen pokračovat ve vztahu. Ještě nezapomněl dodat, že to jistě pochopí.

Jak se zdálo, v tomto směru jí osudem nebylo dáno. Nicméně věřila, že každý má šanci na lásku. I ona. Jen se příště zeptá, až někoho potká, zda dotyčný nechová abnormální citové vazby k nějaké drůbeži. Aby zase nějaká slepice nebyla důvodem k rozchodu.

3/6 Zvyk je železná košile (T. Vlášková, 40)

“Ne, musím tam jít. Nic jiného nezbyvá”. Uvažuje žena a roztřesená bere za kliku: “Dobrý den!” “Dobrý. Co potřebujete?” Odvětí šéf a s arogantním gestem se rozvalí v křesle. “Omlouvám se, ale potřebuji volno. “To si ze mě děláte legraci, ne? To už je po třetí za tři čtvrtě roku! Buďte tak laskavá a sežeňte si hlídání, nebo mi sem už nechodte.

Zítřka budu mít místo vás deset jiných. Pokud máte problém, tak nemáte mít děti! Zařídte si to, jak chcete. Na shledanou!”

Před luxusní restaurací zastavuje taxi. “Na shle!” Provedí mezi zuby aniž by věnoval pohled řidiči, vystupující muž, který již pár vteřin poté, otvírá dveře s nápisem “uzavřená společnost”: “Nazdar! Tak jsi dorazil! Sem si říkal, že si nedej Bože, podlehl práci!” Provolává z druhé strany sálu alkoholem ojiněný muž, přičemž se přibližně směje své “vtipné” poznámce. “Ale, to víš. Je před vejplatama, tak jsem se hrabal v papírech, co nacpat účetní. Znáš to. Do toho přišli do kanclu otravovat zaměstnanci, takže sem se zasek”. „Ale, nepovídej! Od kdy dáváš papíry za zaměstnance účetní? Dyť máš všechny na brigádu nebo nejlíp bez smlouvy, ne? A co ta půjčka od kámoše? Už jsi ji splatil? Nebo ses dal na poctivou cestu? To by teda byl fór!” “Ale jasně že nedal a nesplatil. Se na něj můžu vykašlat. Myslíš, že jsem se zbláznil a hodlám kvůli daním na tom bejt finančně jako ty socky, co zaměstnávám? Ale musím mít pár lidí legálně kvůli kontrolám. Jinak bych se na to vyflák. To víš” . “No proto! Mě bylo divný, že bys takhle zmagořil. A co kšefty? Jestli si dobře pamatuju, tak si taky měnil díly v autech, i když to nebylo nutný a dával jsi je při opravách do jiných! Stejně jako místo výměny plechů - přestřík?” “No jo. To je stará věc. Kdo to dnes nedělá? Když jsou lidi blbí anechají si cokoli nakecat a nic si neprověřujou, tak by to nedělal jen idiot. Ale chtělo by to vymyslet něco novýho.”

Směje se již též podnapilý muž, jež před několika hodinami tak bezpáteřně vyhodil svou zaměstnankyni ze dveří.....

Večírek se i nadále odvíjel ve stejném duchu, kdy se po druhé hodině raní spolek začal s halasem potácet k přistaveným taxíkům.....

V pondělí ráno dorazil muž ještě rozveselen z pocitu vydařeného pátečního večírku do práce. Ovšem jeho zaměstnankyně společně s dalšími dvěma zaměstnanci, nikoli, což zjišťuje při kontrole docházky. “Slečno sekretářko! Budete psát výpověď! A rovnou dáte inzeráty na pracovní síly!” Volá s ironickým úsměvem šéf, zatím co vypisuje na papír údaje pro výpověď. “Dobrý den, volali tihle dva zaměstnanci, že dnes nemohou dorazit. Prý dorazí zítřka i s potvrzením od lékaře.” Podává pro změnu zápisky sekretářka. “Nevadí. Pokud zítřka dorazí, nevyplácejte je. Tohle si nebudou zvykat. Nejsou na smlouvu, tak co. Jděte raději podat ty inzeráty, ať tu odpoledne mám novy lidi. Stejně

tady mám tyhle brigádně už dlouho, a to by při kontrole mohl být průser. Ještě by někdo prokec kolik tady makaj hodin týdně. Jo, zítřka zde nebudu.”

“Dobrý den! Potřebujeme mluvit s majitelem firmy! Kde ho najdeme?” “Ten tu dnes není. Co potřebujete?” Odpovídá sekretářka mužům, kteří vstoupili do dveří kanceláře. “Mluvit s ním. Tak mu zavolejte, ať hned přijede!” “Co si dovoluujete si takhle diktovat? Řekla jsem, že tu není, takže si přijďte zítra!” “Naopak slečno. Urychleně ho kontaktujte a nám dejte účetní knihy a smlouvy se zaměstnanci “.

Toho dne se sekretářce nepodařilo šéfa sehnat...

“Co se tu sakra dělo? Proč jste jim to dávala? To si ze mne děláte srandu?” Křičí vztekle středeční ráno šéf na rozklepanou sekretářku.

“Za tohle poletíte! Sbalte se a ať už vás tu nikdy nevidím!” V tom se ozve ode dveří hlas: “Ta výpověď ani nebude nutná, vážený pane. Jsem z exekutorského úřadu a tímto momentem, zde již nic není ve Vašem majetku!” Kanceláři se rozléhá křik vedoucího, jehož tvář se zbarvila rudou barvou a výraz se proměnil v pohled blázna: “To si ze mne děláte srandu, ne? Jako za co? Vypadněte odsud!” Mezi tím již exekutor vyhodnocuje situaci a na pomoc volá policii, která o pár minut později, vyvádí dotyčného ven v poutech. Dále se vše již sesypalo rychle, jako domeček z karet, jelikož si “přihřáli polévku” i ti, kterým kdy byla učiněna křivda firmou, a i povídání v podroušeném stavu na pátečním večírku, bylo zneužito konkurenční firmou. Jedno odkrývalo druhé a na povrch se dostávaly skutečnosti, kterých by si jinak (kromě zaměstnanců) nikdo jen tak nevšiml.

“Dobrý den! Volám na váš inzerát, ve kterém sháníte vedoucího pobočky!? Ano, mám dlouholeté zkušenosti. Proč jsem skončil? Protože spoluvlastník firmu rozkradl.” Lže bez skrupulí bývalý šéf během telefonického rozhovoru, při hledání zaměstnání, který přišel svými podvody o firmu, dům a následně i o manželku. Na pohovoru udělal výtečný dojem díky dlouholetě zdokonalované schopnosti přetvářky a výmluvnosti - na pozici byl přijat. Jeho pracovní výsledky byly obdivuhodné. Ovšem, jak se říká: “starého psa novým kouskům nenaučíš” či “zvyk je železná košile” a i v tomto případě povahové rysy spojené s jeho osobou nakonec převážily a prodraly se na povrch v podobě daňových úniků, okrádání zákazníků i firmy na materiálu.

Nyní již nemusel po propuštění ze zaměstnání hledat novou práci: Ve vězení měl dost času na přehodnocení svého dosavadního života, ovšem výsledek byl stále stejný: „Nic jsem neprovedl. Vše je nespravedlnost.....”

3/7 Vojtíškovy sněhové vánoce (A. Nedomová)

Konečně vánoce! Moc se těším, protože budeme od štědrého dne na horách lyžovat. Doma s tátou zabíjíme po velkém zápolení pětikilového kapra, pořád se mrská, dokonce nám i vyklouzne na betonovou násep. Nakonec ho držím v utěrce a táta ho klepne paličkou. Ale když se rozpřáhne, já raději zavírám oči. Když je po všem tak ho naposledy pohladím a prchám pryč. Víc vidět nemusím. Maminka připravuje bramborový salát. Zítra si vše naložíme do auta a frčíme na chalupu. Jen doufám, že dojedeme až k chalupě, nechtělo by se mi na sáňkách v hlubokých závějích tahat hrnec bramborového salátu. Jen nechápu jak nás Jéžíšek najde. Už to mám! Nechám mu dopis. „Mami jaká je adresa na chalupu?“ ptám se zvědavě. „Nevím přesně, proč to chceš vědět?“ „No, aby na nás Jéžíšek nezapomněl.“ „On si tě najde, je přeci všemocný.“ „Nejsem si jistý, nerad bych ho zmátl. Třeba tu zaklepe na okno, uvidí že je zhasnuto a bude myslet, že jsem třeba nemocný v nemocnici. Tak mu musím nechat vzkaz.“ „Co je ty mudrlante, přinesl jsem ti dušičku kapra,“ říká vesele táta. „Fůj, smrdíš rybinou, co to je ani to neukazuj,“ zlobí se maminka. „To je opravdu rybí duše? Vypadá to jako malý balonek. A tati jaká je adresa na chalupu?“ „Ve Dvorku 789, proč se ptáš?“ „Musím tu nechat vzkaz pro Jéžíška, že nejsem doma.“ „Máš pravdu, aby mě nezapomněl dát košile a pantofle. V čem bych pak chodil?“ Ráno je krásně slunečno a já se nemůžu dočkat až budu na sjezdovce. Letos budu na lyžích poprvé. Jako prvňák ještě neumím lyžovat, ale menší kopeček jsem už sjel úplně sám. Z mých kamarádů neumí lyžovat nikdo. Jen si jezdí na sáňkách, což mě se zdá nebezpečné. Loni jsme to pádili na sáňkách se starším bratrancem po sjezdovce neuvěřitelnou rychlostí, až jsme málem skončili v potoce a já si úplně promočil boty neustálým brzděním. Maminka nám pěkně vynadala a já z toho dostal horečku a byl týden nemocný a to jsem měl jarní prázdniny. Naše staré modré auto nás vyváží až na chalupu. Všichni si odдыхneme. Někdy je to hodně dramatická jízda, ale já se celou cestu do prudkého kopce držím a ani nedutám. Nosíme dovnitř zavazadla a hurá na svah. Cestu k vleku úspěšně sjedu. Vlekaři nás upozorní, že dnes jezdí vlek jen do oběda. Jsem trochu zklamaný. Co budu dělat odpoledne? Možná stavět sněhuláka,

když sáňkovat se bojím. V pět hodin odpoledne je pořádná tma. Jsem nalepený na okně a vyhlížím Jézíška. Stále nic. Přemýšlím, že sem dorazí asi na saních, to mě nemůže minout, když bydlíme přímo na sjezdovce. Náhle se ze tmy objeví dvě velká bílá světla. „Jézíšek, je tady, jede, už jede!“ vyběhnu v bačkůrkách před chalupu. „Kam letíš, budeš mít mokré bačkory,“ volá maminka. „To nebyl on, jen blbá rolba,“ říkám nešťastně. „Neboj, já si myslím, že po večeři se spustí komínem,“ říká tatínek. „Komínem? To by se nevešel,“ divím se. „Vešel, půjdeme se podívat na půdu.“ Mezitím maminka připravuje štědrovečerní večeři. U stolu se modlíme, zapálíme svíčky a pustíme se do jídla. Pod okny stále jezdí rolba, ale já se už nenechám zmást. „Půjdu na půdu číhat,“ říkám po večeři. „Jen jdi,“ povídá tatínek. Čekám, čekám a stále nic. Po chvíli slyším zacinkání. „Vojtíšku, někdo zvoní, pojď otevřít.“ volá maminka. Trhnu sebou a rychle běžím dolů po schodech, div neporazím dřevěné běžky, které jsou opřené o zeď. Otevřu dveře a na prahu leží velký plátěný pytel. „To je pošta?“ udiveně na něj hledím. „Koukni se pořádně.“ povídá tatínek. „Jejda, tolik dárků, ale kde je vánoční stromeček?“ „No přeci před tebou,“ říká maminka. Vzhlednu do tmy a najednou se barevně rozsvítí malý smrček, který tu roste už od mého narození. „Jéééé, to je nádhera. Barevné žárovky a jak krásně blikají,“ žasnu. „A já si půjdu dovnitř rozbalit dárky,“ říká tatínek a zmocní se těžkého pytle. „Jé, já taky.“ Přeci mě Jézíšek našel. Nejspíš musel číst můj dopis a komínem nepřišel, protože by to nestihl, asi mi ty dárky poslal kouzelnou poštou, proto ten pytel před chalupou. Táta rozbaluje bačkory a košile, jak si přál. Maminka dostává knihu Zapadlý vlastenci. Prý je to krásná kniha od slavného spisovatele Karla Václava Raise. Já dostávám spoustu plyšáků a běžky. „To, aby ses nenudil, až zastaví vleky,“ povídá tatínek. Moc nadšený z toho nejsem. Raději sjíždím kopce na sjezdovkách, než stoupat a funět do kopce na běžkách. Po krásném dni usínám jako špalek. Ráno mě probouzí ostré rány. „Co se děje?“ vykuknu z okna a vidím sních. Nebo snad lavinu? „My jsme zabarikádovaný,“ děsím se. „Už to tak bude. Přes noc napadlo moc sněhu a střecha ho neudržela. Tatínek se teď prokousává lopatou ven,“ říká maminka. „To jsme zapadlí vlastenci.“ Podívám se na obal knihy jak se skupinka hudebníků brodí ve sněhu. „Máš pravdu Vojtíšku.“ Do světnice přichází táta a přináší sebou zimu. Má tmavý kabát plný sněhových vloček. „Brrrr, zavři dveře, vypadáš jak lední medvěd,“ řeknu. „Obrovská kalamita, všude bílo a sních. Vleky, ale jezdí. Rychle ven z postele, budeme trénovat velký oblouk,“ povídá tatínek. Takže nebudu trávit den u pohádek a cukroví, nejspíš dojde i na obávané běžky. Pak si ale, určitě postavím velkého sněhuláka!

3/8 Záhadný dárek (N. Žerebov, 31)

Blíží se konec roku. Z výloh na nás poblikávají svítící vločky, všednost a monotónnost ulic se schová pod výzdobou žároviček a světýlek. Svátky útočily na všechny smysly a nebylo absolutně úniku. Všude jen dárky, dárky a zase dárky! Zvykli jsme si, že již měsíc před Vánocemi zaznívají v nákupních centrech koledy, blyštivá výzdoba láká zvědavá dětská kukadla a prodejci se vám snaží vnutit absolutně vše. Rozzářené dětské oči pod stromečkem jsou přeci na Vánocích ze všeho to nejkrásnější. Zkrátka tu byla zima a Vánoce se nebezpečně blížili.

Vánoce jsem měla vždy ráda, jako většina dětí a dospělých. Když jsem byla malá, těšila jsem se celý rok na jedinou hodinu, kdy zacinká zvon, rozsvítí se strom a začne šustit z dárků strhávaný ozdobný papír. A pak bylo rozbaleno a předáno. A to je jako všechno, jo? Takže další rok čekání na několik minut škubání? No děkuju pěkně. Pochopila jsem, že vánoční chvíle je třeba uměle natáhnout, co se jen nejvíce dá.

Mnoho dětí dostává dárky, o jakých se mi ani nezdálo. Mně jako malé stačili k radosti jen obyčejné panenky nebo korálky. To mi udělalo radost. Korálky nebo nějakou bižuterii mi pod stromeček přidělila vždy moje babička. Jedny takové korále mi kdysi dala, ale před pár lety jsem je nějakým nedopatřením na dovolené ztratila. Tehdy mě to dost mrzelo, protože mi po ní už toho moc nezbylo, byla to moje srdeční záležitost, památka na ni a zároveň na moje dětství.

Na babičku jsem se vždy moc těšila. Byla totiž tak trochu pohádková. Alespoň já jsem si to o ní myslela. Ale to už je dávno. Babička se na mě nyní dívá z nebe a já už nejsem přeci malá holka.

Jak říkám babičku jsem měla jako z pohádky. Nosila na hlavě barevný šátek a vlasy měla vyčesané do drdolu. Na sobě měla vždy dlouhou sukni nebo šaty, kalhoty nikdy nenosila. V mládí musela být velmi krásná, měla dlouhé rovné vlasy. Dost lidí říká, že jsem jí velmi podobná.

Babička na mě nedala dopustit. Nikdy mi ani slovíčkem neublížila, měla mnoho vnoučat, ale mě měla nejraději ze všech. Dala mi tolik lásky, že z ní dodnes čerpám. Moje babička byla úchvatná žena, na kterou často s láskou vzpomínám. Jako malé děvče jsem u ní trávila dost času.

Před Vánoci pro babičku nastávaly právě časy její katolické víry. Vyprávěla mi, jak Vánoční svátky prožívala jako malé děčko ještě na Slovensku. Občas jsem ji však musela k tomu pobízet.

„No tak babi, povídej. Mě to velmi zajímá!“ prosila jsem ji.

„Tak jí to řekni, jinak nám tady Nikolka samou zvědavostí shoří“ přimluvil se děda a zasmál se.“

Babička se ještě chvíli nechala přemlouvat, ale nakonec usoudila, že bych jí stejně nedala pokoj. Pustila se tedy do vyprávění, ze kterého se mi tajil dech. A když mi to vyprávěla, usmívala se při tom skrze slzy stékající z jejích očí. Byla to pro mě nejsilnější událost, které jsem kdy byla svědkem. Chtěla ze mě také vychovat dobrou křesťanku a četla mi verše z Bible. Její krásné příběhy jsem milovala a spousta z nich mi, díkybohu, uvízla v paměti. Po její smrti se toho dost změnilo a návštěvy u příbuzných už nebyly takové jako dřív...

Ze vzpomínek mě vytrhl venkovní řev a radovánky místních dětí. To, že se alespoň na chvíli ochladilo, udělalo radost nejen mně, ale hlavně všem dětem. Celý ten týden, kdy se sníh držel na povrchu zemském, děti tahaly ven boby a sáňky a sjížděly malý kopeček, který stál na našem sídlišti. Parta dětí si před naším vchodem postavila sněhuláka a ty nejmenší caparti si uspořádali bitvu v koulování. Tak ráda jsem všechno doma připravovala – výzdobu, dárečky...

„Prosím tě, nemohla bys chvíli jen tak sedět?“ ptával se mě manžel, než zjistil, že opravdu nemohla.

„Ještě mám plno práce s cukrovím,“ takže tomu věnuji celé odpoledne.

„Jak myslíš,“ rezignoval a pustil si televizi.

Časem si však zvyknul, nic jiného mu nezbývalo. Já jednoduše sedět s rukama v klíně nemohu, ani mi to nejde. Zkrátka má v domácnosti manželku, která musí neustále něco tvořit a za něčím se hnát. My ženy jsme jednoduše takové, snažíme se být prostě dokonalé. Manželky i matky. Chceme být perfektní doma i v práci.

Doma už byly všechny výzdoby připravené a já mohla ubrat trochu tempo. Do Vánoc zbývaly už jen čtyři dny a já si se zapálenou svíčkou na stole a hrnečkem svařáku vychutnávala vánoční koledy z cedéčka, když mě náhle vyrušil zvonek. A já jsem líně vstala a šla otevřít. Otevřu dveře a... Předemnou stál pošťák.

„Dobrý den, mám tady pro vás balíček. Prosím podepište mi zde převzetí,“ řekl a podával mi ho s úsměvem ve tváři.

„Dobře, hned to bude,“ odpověděla jsem mu a vzala si ho však s pochybami.

V ruce jsem držela malý balíček adresovaný přímo mě. Překvapilo mě to, nikdy mi totiž nikdo neposlal dárek poštou, Vždy si se svými blízkými uděláme čas a obdarujeme se navzájem. Zvláštní bylo, že tam nebylo, ani od koho ten balíček je.

Brala jsem to jako vtípek od mého manžela. Určitě to bylo od něho, říkala jsem si. Balíček jsem uložila pod stromeček a říkala si, že si ho otevřu až na Štědrý den.

Během rozbalování všech nadělených dárků, vládla večer příjemná rodinná atmosféra. Nakonec pod stromečkem zbyl jediný nerozbalený dárek adresovaný právě mně. Byl to ten, který mi doručil pošťák. Začala jsem ho tedy rozbalovat. Pod vrstvou ekologické papíru, byl divný balicí papír, úplně jiný. Takový se snad už ani nepoužíval. Nechtěla jsem si s tím lámat hlavu a otevřela jsem malou krabičku. Když jsem uviděla její obsah, skoro se mi zastavil dech. Našla jsem v ní totiž úplně stejné korálky, jaké se mi před lety ztratily. Považovala jsem to v ten moment za něčí dobrý úmysl, ale celá moje rodina přísahala, že s tím nemá nic společného. Byla to tedy pro mě stejně velká záhada jako pro ně. Pro mě je ale především podstatné, že je mám zpět.

Věřím, že to byl vánoční zázrak. Vždyť se přeci říká a traduje, že o Vánocích se dějí zázraky. A myslím, že tento je jeden z nich. Věřím tomu, že korálky ke mně doputovaly z jiného světa od mojí babičky. V očích se mi zaleskly slzy vděku. Za dárek i za to, že mám svého anděla strážného.

Vím, že stále drží nade mnou ochrannou ruku. Pořádila jsem si medailonek s jeho fotkou, abych cítila, že je mi stále nablízku. Myslím, že mě vidí a já cítím její přítomnost. Stále je tu někde se mnou...

3/9 Taky jsem se do tebe zakoukal (D. Hartmann, 42)

„Potom Ježíše přišli pokoušet farizeové a saduceové. Žádali ho, aby jim ukázal nějaké znamení z nebe. Odpověděl jim: ‚Večer říkáte: ‚Bude hezky, nebe se červená.‘ Za svítání ale: ‚Dnes bude ošklivo, nebe se červená mraky.‘ Umíte rozeznat nebeské úkazy, ale znamení těchto časů rozeznat neumíte?“ Bible, Matouš 16:1-3

Celý večer jsme se přeli o to, do koho se ta krásná servírka zamilovala. Tentokrát, i když nehýřím přílišným sebevědomím, jsem si byl jistý, že do mě. Jsem totiž mistr v rozklíčování ženských indicií. A tyhle byly očividné. Posuďte sami. Neustále chodila k našemu stolu, zasněně se dívala mým směrem a několikrát mě rošťácky polila pivem. Dokonce mi jednou šlápla na tkaničku od tenisky. A to už přece něco znamená, ne? Když už jsem měl v sobě pár zrzavejch kousků, sebral jsem odvahu do hrsti a na lísteček jí napsal: „Miláčku, taky jsem se do tebe zakoukal. Po práci na tebe budu čekat a půjdeme spolu na procházku. Ve dvou se to lépe táhne. Zn. Seriózně.“ Za chvíli nás

přišla víla znovu obsloužit a já jsem jí lísteček vtiskl do dlaně tak nenápadně, až si toho všiml i bernardýn přivázaný u nohy vedlejšího stolu. Černovláska s průzračným pohledem na nic nečekala a pěkně začerstva si vytrženou stránku z pracovního notesu přečetla a... .. začala se smát, až se za prsiska popadala. „Cože? Já že jsem se do tebe zakoukala? Nenech se vysmát, jen se chodím dívat na červánky za tebou, ty čudlo!“ Rychle jsem se otočil a opravdu... Za mými zády se mraky leskly červenou, oranžovou i žlutou barvou až zrak přecházel. Co vám budu povídat, ačkoli jsem se červenal víc než spartakiádní trenýrky, těm zatraceným červánkům jsem konkurovat nemohl. Alespoň jsem si objednal panáka kontušovky, hodil ho do sebe a tvářil se jako střevlík na hnoji, kterému právě oznámili, že není střevlík ale hovnívál.

3/10 S nevidomými (R. Kuchař, 62)

Přes všechny zábavy i příležitostné práce jsem stále neměl pocit, že bych žil opravdu naplno. Lidé se mi často posmívali, různě mě napadali a člověku moc nepřidá na sebedůvěře, když ho ostatní považují na retardovaného. Uvědomoval jsem si, že můj zdravotní stav se po operaci rapidně zlepšil, ale lidé jsou málokdy spokojení s tím, co mají, a spíš touží po tom, co mít nemohou. Zmítal jsem se mezi pocity příjemnými a úplně beznadějnými, i když jsem k tomu asi – objektivně vzato – neměl ty nejlepší důvody. Naštěstí neurolog sdělil mému tatínkovi, že mám se svým postižením nárok na průkaz ZTP/P a že se mám přihlásit do Svazu invalidů. Tam jsem se seznámil s několika podobně postiženými lidmi. Zásadní význam však pro mě mělo setkání s panem Doleželem. Byl zrakově postižený a jeho zásluhou se mi podařilo nezanevřít na celý svět a získat zase chuť žít.

Pan Doležel pracoval spolu s dalším nevidomým jako telefonista v Pozemních stavbách. Navzájem se zaskakovali, když jeden z nich onemocněl. Měli tam speciální ústřednu, kterou mohli obsluhovat i zrakově postižení. Jednou slavil pan Doležel v práci pětapadesátiny, na oslavě byl i jeho nevidomý kolega. Vietnamci, kteří v Pozemních stavbách pracovali, mu jako dárek přinesli kořalku z rýže. Vypily se jí skoro tři litry, oba oslavující hulákali, mlátili do ústředny. Pak jsem tu ožralou slepou skupinku vedl na tramvaj. Bylo to v pátek, kdy jsme obvykle chodívali plavat na bazén. „Jede se na bazén,“ požadovali oba opilí. Začali jsme se tedy převlékat a oni si přitom náhodou vyměnili boty. Takže měli, aniž si toho všimli, na jedné noze botu hnědou a na druhé černou. A tak jsme všichni tři šli. Známi si na nás ukazovali a volali: „Rost'a je tak opilý,

že ho dva slepí musí vést!“ Nastoupili jsme do tramvaje a já jsem pořád mluvil, abych je nějak bavil a oni něco nevyvedli. Úplně stačilo, že se smáli. Bohužel stejnou tramvají jela taky sekretářka tajemníka OV KSČ. A když si vyslechla vtip o tom, jaký je rozdíl mezi obilím a komunismem (žádný, oboje se musí vymlátit), zakývala policajta, co seděl v zadní části tramvaje. Chvilí před tím do tramvaje přisedl jeden známý, sluchově postižený, bez naslouchátka, který jel taky na bazén. A právě jeho se policajt ptal na onen vtip. „Co říkáš, synečko? V tym socialismu je takové bordel, že te svině baterke só těžko k sehnání a drahy só jak svině, tak je mosim šetřit. Takže eště jedná a divé se na mě, ať možo odezirať,“ zněla odpověď v hanáčtině. Policajt jenom zakroutil hlavou. Mezitím jsem vysypal další vtip – proč chodí vždycky dva policajti? – Jeden umí číst a druhý psát. Na zastávce u policejního příslušník vystoupil a přistoupili další dva. Soudružka sekretářka je na nás zase poslala. Jeden z nich (takový trotl, kterého znala celá Olomouc, protože dal pokutu i své vlastní ženě) mě vyzval, abych předložil občanský průkaz. Podal jsem mu ho a ten trouba řekl tomu druhému: „Franto, piš.“ Pan Doležel mírně podotkl: „Sice to nevidím, ale asi je pravda, že jeden umí číst a druhý psát.“ A celá tramvaj se položila. Řidič zastavil, nemohl řídit, tak se smál. Policajti zakroutili hlavou a jen mávli rukou. Ovšem sekretářka si to nechtěla nechat líbit a křičela na ně: „To jim nic neuděláte?!“ „A co s nimi máme dělat? Dva jsou podle dokladů slepí, jeden hluchý a třetí mentálně postižený, čili má papíry na hlavu.“ Pak jsme konečně dojeli na bazén.

Plavat jsme tenkrát chodívali pravidelně – moc jiné aktivní zábavy pro nás, různě postižené, tehdy nebylo. Ne vždycky to ale mělo takový veselý průběh. Vzpomínám si, že nám jednou kdosi vykradl skříňku. Nevidomým kolegům ukradli hodinky, slepeckou hůl, mě speciálně šité boty. Vyšetřování nic valného nepřineslo, jediným ziskem pro nás bylo, že nás policajti každého odvezli domů. Setkávali jsme se i s ohavnými reakcemi dalších plavců. Měli jsme jednou vyhrazenou čtvrtinu bazénu, ve zbylých třech čtvrtinách plavali zdraví. Ovšem ani tak nebyli spokojeni, zatírali plastické lajny na okraji bazénu, aby nevidomí nevěděli, kde jsou, a nemohli se dostat do vody, pokřikovali na nás: „Zase jsou tu ti mrzáci!“ Pan Doležel – měl metr osmdesát – se mě zeptal, jak je ten nejagresivnější mladík vysoký, na které straně stojí a jak je asi daleko. Moje odpověď zněla: „Na téhle straně, blízko, střední postavy.“ Řekl jen „Ustup!“ a pak máchl rukou. Padla facka jak Brno. Chudák kluk upadl na startovací můstek a přerazil si nos. Příhoda vyvrcholila u soudu, kde se pan Doležel hájil slovy: „Pořád nám

nadávali, tak jsem nad tím mávl rukou. Že mi tam strčil hlavu, za to nemůžu.“ Vyvázl s napomenutím.

Pracoval jsem taky spolu s dalšími třemi postiženými na telefonní ústředně na generálním ředitelství Sigmy. Vcházel jsem právě do dveří. Co čert nechtěl, zakopl jsem o práh a vylil horkou kávu do ústředny. Té se to nijak zvlášť nelíbilo, začala vyplivovat kolíčky tak rychle, že jsme všichni čtyři raději utekli. Byla to na tu dobu velice moderní telefonní ústředna z Maďarska. Kvůli mojí nehodě museli přijet maďarští opraváři a dalo jim hrozně práce, aby vše zase fungovalo, jak má. V Sigmě jsem už nikdy nezaskakoval.

Občas pro mě pochůzky s nevidomými nedopadly nejlépe. Třeba když jsme večer všichni spěchali na nádraží, abychom stihli vlaky do svých domovů. Náhle zhaslo pouliční osvětlení. „Tak a jsme v háji. Teď nevidím ani já,“ řekl jsem. „Tak teď tě zase povedeme my,“ řekl pan Doležel. Na nádraží jsme dorazili v pořádku, jen na poslední chvíli. Světla se v tom okamžiku zase rozzářila. Rychle jsem pány posadil do vlaku a utíkal na svůj perón. I když už jsem viděl dobře, v tom spěchu jsem zakopl o malého psa, který poskakoval po nástupišti. Můj vlak se právě rozjížděl. Vztekle jsem si ulevil: „To je v pytli, další vlak mi jede až o půlnoci.“ Pejskův páníček se mi právě omlouval za tu kolizi. Když slyšel, v jaké jsem situaci, řekl: „Tak pojdte, dám čokla domů a pozvu vás do vinárny.“ Sice jsem nepil, ale pozvání jsem přijal. Ve vinárně seděla u sousedního stolu pohledná dáma, které jsem nějak padl do oka. Paní byla lékařka, neuroložka, a asi ve mně opravdu našla zalíbení, protože jsme se potom nějakou dobu scházeli pravidelně. Na jednom setkání u ní doma se ke mně začala chovat až příliš důvěrně. Byl jsem z toho tak vykulený, že jsem omdlel. Paní doktorka mi musela namísto radovánek poskytnout první pomoc. Tato nemilá příhoda nás ale neodradila od dalších setkání. Jana, tak se jmenovala, mi později moc pomohla. Naučila mě totiž, že i pro postižené je důležitá láska, jak platonická, tak fyzická. Měl jsem pak mnohokrát příležitost se o tom přesvědčit. Kamarádky, s nimiž jsem se potkával v epileptické poradně, se tam najednou přestaly objevovat. A potom jsem je na ulici potkal s přítelem nebo dokonce s kočárkem. (Partnerský život totiž může takzvanou epilepsii mládí téměř vyléčit.) V nemocnici mi vytahovali klíště, ležel jsem za plentou a doktorka zapomněla, že tam jsem, a říkala sestřičce: „Kdyby si ta pacientka, co tu byla před chvílí, našla místo fintění nějakou lásku, migréna by ji přešla.“ A můj postižený kamarád Štefan, jehož manželství bylo před rozvodem, dal na moje rady, aby se

soustředil hlavně na ženu, a jeho partnerský vztah se po pár měsících zase spravil. Jak říkala doktorka Jana, láska a sex nejsou pro postižené tabu, jak si mnozí zdraví lidé někdy myslí. I postižení chtějí milovat a být milováni, přestože přitom může docházet ke komickým, mnohdy nepopsatelným situacím.

3/11 To máme mládež (Z. Frnková, 68)

Obezřetně nakukuji za roh. Zdá se, že vzduch je čistý, v ulici prohřáté prvním jarním sluníčkem není ani živáčka. Přijímám to s povděkem. Zrovna dneska nemám na slovní průjem sousedky Duškové na téma 'zkažená mládež' náladu. Podle ní jsou všichni, včetně mého patnáctiletého syna Davida, grázlové, kteří rostou pro kriminál. Jakoby náhodou chodí na procházku zrovna, když se vracím z práce a mele pořád to samé:

„Paní Vaněčková, to je neslýchané, váš David mě nepozdravil... pouštěl hlasitou hudbu... líbal se za domem s Helenkou Sušilovou... drze se na mě díval... domluvte mu... potrestejte ho... to víte, já to s vámi myslím dobře...“

Hučí mi v uších, jen si na ty hloupé řeči vzpomenu. Vlastně ani nevím, proč jsem Duškovou už dávno neposlala do háje. Neříkám, že je náš David kdovíjaký svatoušek, to určitě ne, ale jeho prohřešky určitě nejsou na kriminál.

Dneska se sousedka kdoví proč někde zapoměla. Už to vypadá, že se dostanu domů v klidu, když se do naší ulice na plný plyn řítí kvílící záchranka a hned za ní s blikajícím majáčkem policejní auto. Hrklo ve mně. Ke komu asi jedou? Obě auta postupně míjejí jeden dům za druhým a míří na konec slepé ulice. V posledním domku, hned vedle našeho, bydlí právě Duškovi. Dál už cesta nevede. Ulice Nad rybníkem končí malou loukou prudce se svažující směrem k rybníku. V létě je tam živo, chodí se sem koupat děti z okolních ulic, ale teď, na konci zimy k vodě nikdo nechodí.

„Aby se tak něco stalo s paní Duškovou,“ proletělo mi hlavou a bezděky přidávám do kroku.

Dobíhám k sanitce. Paní Dušková živá a zdravá rozčíleně rozhazuje rukama a vysvětluje cosi jednomu z policajtů. Opodál vzlykají dva kluci, může jim být tak deset, jedenáct. Od vidění je znám, bydlí nedaleko odtud. Na umouněných tvářích rozmazané slzy, hledí upřeně dolů k rybníku. Podívám se tím směrem.

„Proboha, Davide, co se ti stalo?!“

Svírá se mi žaludek, cítím nutkání na zvracení. Strach mi čmárá v hlavě ty nejstrašnější obrazy, dostávám z nich třesavku. Můj David, můj syn David sedí na zemi a nad ním se sklání jeden ze záchranářů. Chci se rozběhnout, ale nohy vypovídají poslušnost. Druhý lékař nakládá na nosítka jakéhosi malého chlapce. Konečně se všichni zvedají a škrábou se k nám.

Spadl mi kámen ze srdce. David jde po svých, to je dobré znamení, je celý promáčený, ale zdá se v pořádku. Ale co se stalo tomu dítěti?

„Viděla jsem to,“ vykřikuje paní Dušková. „Všechno jsem to na vlastní oči viděla. Tady jsem stála a koukala na ně,“ píchá prstem do vzduchu směrem k ubřečeným klukům, jako by je chtěla propíchnout.

„Ti grázlové přitáhli odkudsi starý kočár a nacpali do něj tady toho chudáčka,“ pohlédne soucitně na nosítka. Pod krvavou polevou, která se dítěti rozlévá po obličejích z rozraženého obočí, nejde poznat kdo to je. Ale dýchá a tudíž žije.

Tak vy říkáte, že jste viděla, co se tady stalo?“ bere konečně strážník Duškovou na vědomí.

„Jak říkám, stála jsem támhle. Ten malej se bránil a křičel,“ pasuje se důležitě sousedka do role korunního svědka a horlivě pokračuje v líčení události.

„Ti dva,“ zase mávla rukou směrem ke klukům, „ho pustili s kopce. Sjel až dolů a spadl do rybníka. Nevím, nevím, jak by to dopadlo, kdyby tam nebyl mladej Vaněček. Zase tam randil s Helenkou Sušilovou, sledovala jsem je. Vytáhl děcko z vody a zavolal záchranku.“

„A když jste to všechno viděla, proč jste je neokřikla, paní?“ oboří se na Duškovou jeden ze záchranářů.

„Co bych se do toho pletla? Jsou to snad moje děti? Vždyť já je ani neznám.“

Záchranář se nadechuje, ale jen bezmocně mávne rukou a neříká nic.

Zato David se neudrží: „Kráva,“ mumlá si spíš pro sebe, přesto však dostatečně nahlas.

„Cos to řekl?“ vybíhá proti němu krokem mstitele Dušková. „Slyšeli jste to? To máme mládež, co je tohle za chování, hned se mi omluv!“

„To zrovna, na to jsem tak akorát stavěnej!“

Davidova hubatost mi je pro tentokrát sympatická. A zdá se, že nejen mně. Policisté se potutelně usmívají, oba záchranáři se smějí docela nahlas.

3/12 Namydlená (R. Krchňáková, 53) 1. místo

Řekla bych, že ženy trpí fobiemi častěji než muži. Nejspíš je to tím, že si, na rozdíl od mužů bojovníků, mohou slabost dovolit. Vzpomínám na kamarádku Markétu, která měla velkou touhu rozhlédnout se po Paříži z Eiffelovky a přitom trpěla akrofobií, tedy strachu z výšek. Na tu cestu vzhůru se nedá zapomenout. Markéta rozpřáhla ruce do upažení, křečovitě se držela na každé straně zábradlí a jako hlemýžď, kterému spadlo na ulitu pětikilové závaží, se šinula nahoru. Běžnému návštěvníkovi tak zašpuntovala průchod nahoru i dolů. A tak ji několik pater lidé různě přeskakovali, přelézali, podlézali, protože se nechtěla zábradlí pustit a oni by vražedné tempo stařenky s berlemi nedali. Pro mě však byla hrdinka dne, která překonala sama sebe. Jak vypadala Paříž z Eiffelovky si už nepamatuju, zato každý krok mé kamarádky je vtisknut do mé paměti. Nejčastějšími fobiemi je arachnofobie a ofidiofobie. Těmi trpí mnoho mých kamarádek. Co bych za takovou normální fobii dala. Proč já musím mít zase něco extra. Fobii z myček na auta. Když jsem guglila její odborný název, překvapilo mě, kolik fobií existuje. Věřili byste, že jich je přes tři sta? A světe div se, ta moje mezi nimi nebyla. Safra, mám bezejmennou fobii.

Asi málokdo uvěří, že jsem celý život myla auto pěkně růčo, neb strach z myčky byl silnější než moje pohodlí. A už vůbec nikdo neuvěří, že vjet do myčky jsem se poprvé odhodlala v 53 letech. Jak se říká, nouze naučila Dalibora housti. Prodávala jsem svého autostarouška a bylo mi jasné, že se před novým majitelem musí blýsknout. Můj přítel mě vybavil dokonalou teoretickou instruktáží a ujistil mě, že všechno dobře dopadne. Nezbyvalo mi než se stébela chytit a uvěřit.

Na benzínce jsem si koupila od nerudného prodavače kupón s kódem a byla jsem upozorněna, že před vjezdem do myčky, musím odšroubovat anténu. Ha, tento důležitý krok můj muž opomněl, a právě na něm ztroskotala má mise. Zarezlá anténa mého veterána nešla odmontovat mně ani řidiči důchodci, kterého jsem před myčkou

zablokovala. Nedá se nic dělat. Mé útrapy budou odloženy. Zřejmě zapracovaly neviditelné tajemné síly mé fobie, aby mi znemožnily pokus o její překonání. Nicméně kupón platil dvacet čtyři hodin, a tak jsem se druhý den vypravila podruhé na bitevní pole s odšroubovanou anténou a odhodláním, které jsem tahala až z paty. Zastavila jsem před myčkou a přečetla upozornění, že myčka je mimo provoz pro náhlou odstávku elektrického proudu. Přiznám se s lehkým uzarděním, že se mi ulevilo. Z objektivních, nikoli mých vlastních, příčin nemohu do myčky. Kupón mi sice propadl, ale vstup do pekla se o den posunul. Jupí.

Říká se do třetice všeho dobrého. Číslo tři je magické. Tři oříšky pro Popelku, tři přání, svatá Trojice, ke které jsem se modlila, když jsem kupovala další kupón. Vypadá to, že dnes už žádná pohroma nepřijde a já budu muset vjet do brány pekelné. Když mě obrovská tlama myčky spolkla, vibrovala jsem jako houslový virtuos. Peklo se rozpoutalo vně i uvnitř mě. Řítilo se na mě cosi, o čem jsem byla přesvědčená, že mě rozmáčkne jako moučného červa. Přestala jsem dýchat, tep by mi nezměřili a krve by se nedořezali. Celé auto zmizelo v pění a já v mrtvolné ztuhlosti čekala na zelené světlo, které podle instruktáže mého muže znamenalo nastartovat a opustit jámu lvovou. A tu se náhle objevila zelená a otevřela se výjezdní vrata. No jo, ale já jsem ještě celá v pění? Na otázky není čas, čas je opustit prostor, který se mnou evidentně nesouzněl. Velký šlehačkový dort zaparkoval před čerpací stanicí, jehož věznem byla nejmenší z nejmenších. Dodnes nechápu, jak jsem mohla poslepu vyjet. Teprve venku jsem se zduchapřítomnila a pustila stěrače, které napěněný šampon rozstříkaly po lidech a autech. Když jsem vystoupila, nikdo mi nevynadal. Moje zoufalství bylo čitelné, jako by ho do kamene tesal. Navíc takový úkaz viděli nejspíš poprvé v životě, a to vám vezme dech i slova. „Jedu domů, třeba to cestou opadá.“ To byla první myšlenka, která se prodrala přes mé zoufalství. Ale pak se začal z mrákot probírat zdravý rozum, a tak jsem ho vzala do hrsti a hezky společně jsme nakráčely k pultu čerpací stanice. Stál tu nepřítomně přítomný prodavač, který dával jasně najevo, že nechce být rušen ze své letargické polohy bytí. Já však neměla na výběr. Dostala jsem ze sebe jediné. „Stojím tam namydlená a nevím, co mám dělat!!!“ Prodavač nechápal a kouknul mi přes rameno směrem, kterým jsem ukazovala. „Jak namydlená? Proboha, jak jste tohle dokázala?“ Chtěla jsem mu drze odpovědět: „Jak to mám asi tak vědět? Zřejmě máte rozbitou myčku!“ Ale radši jsem sklopila uši, oči a všechno, co sklopit šlo, byl totiž jediný, kdo mě mohl z té bílé kaše dostat. Vysvětlovat takovému pragmatikovi, že tu zasáhly temné síly mé fobie, nemělo smysl. Informace, že jsem v myčce poprvé mu k

ukroucení hlavy úplně stačila. Venku jsem odmítla znovu sednout do auta a podávala mu mlčky klíčky. Když viděl, že mám nabreknuto, típnul cigaretu a beze slova, (pro mě naštěstí, skutečně bych nechtěla slyšet, co si myslel), mi auto v myčce umyl. „Já to svoje autíčko snad ani neprodám,“ řekla jsem si, když vyjelo v plném lesku. Však taky bylo poprvé odborně umyté a vyleštěné. Prodavač mi podal klíče a utrousil mezi zapalováním další cigarety: „Tohle se tady stalo poprvé. Aspoň budu mít o čem chlapům v hospodě vyprávět.“ Poprvé se po třech dnech našeho setkávání usmál. Zase budu světová. Že já musím být vždycky celebrita trapasů.

Dosáhla jsem kýženého výsledku, auto je umyté, a tak se mi vrátilo sebevědomí. „Můžete být klidný. Taky naposledy. Do myčky mě už nikdy nikdo nedostane!“

Doma jsem Petrovi řekla, že co je poprvé, může být i naposledy. A v případě myčky to tak rozhodně bude. Že mám fobii z myčky? No, a co? Někdo ji má zase z myšky. Nemusíme všechno překonat a zvládnout. Někdy je přijetí vlastních strachů to největší vítězství. Já si svoji myčkofobii budu pěkně hýčkat. Člověk má být se svými strachy kamarád.

3/13 Podivné dědictví (K. Fronková, 49)

Tam kde asi před mnoha lety hučela hospoda, jsem si sedl na lavičku a uvolněně se zaklonil. Čekal jsem až si mě vyzvedne paní Lemvisová a odveze mne na svoje sídlo, na zámeček Lví skála, abych pro ni správcoval, protože bývalý hospodář zemřel. Vzpomněl jsem si na zážitek z autobusu, který mě před chvílí „vyhodil“ na čistý venkovský vzduch. Tři místní starší ženy a sukovitý dědeček byli v živém hlasitém hovoru. „Víš že umřel Gořák“, říká jedna. „Jo“, reagovala druhá, „já až umřu tak bych chtěla bejt zkremovaná, a aby mě vysypali někam kde je hlavně hodně pampelišek.“ „Já slyšela o chlápku, kterej se taky chtěl nechat zkremovat. Tak mu to splnili a pak tu urnu dali v igelitce nějakým cizím lidem za dveře, jakože překvapení. Nečekaná návštěva. Ha ha..“. Do toho začal děda něco mumlat a bylo to nesrozumitelné. Jedna z těch babek se zeptala: „Co to ten tvůj starej říká?“ „Ále nic, že prý když do ucha vleze červ, překousne ti ušní nerv ..ha ha“. Nevěděl jsem, jestli se mám smát nebo plakat, tohle bylo seznámení se vzorkem místních obyvatel. V obci nebylo kde co koupit. Odcházející zima zanechala stromy, cesty, domy i lidi tak nějak, jak to říkala ta paní.. zkremovaný. Vzdychl jsem a počal se procházet, když tu jsem zaslechl zvuk motoru a brzy se ze zatáčky vynořil nádherný červený mustang, sporták, za jehož volantem potaženým hadí kůží, seděla kožešinami obalená krásná drobná osůbka s

kaštanovými vlasy. Byla to samotná paní Lemvisová. Pokynula mi abych přisedl. „Jste to vy, pane Gryne?“ řekla směrem ke mně, aniž by v jejím 2 hlase byla otázka. „Je mi ctí, paní Lemvisová, že Vás poznávám.“ Vzal jsem z lavičky tašku a opatrně jí položil na zadní sedadlo auta, aby moje zaměstnavatelka viděla, že jsem dbalý pořádku. Chtěl jsem něco říct, když jsem ucítil její nádherný parfém a tenhle obláček vůně mi vyrazil dech. Raději jsem mlčel, když jsme vyrazili. Obloha byla modrá a sluneční svit už nabýval na síle. Jaro brzy přijde a s ním i starosti o statek, říkal jsem si v duchu. Zámek, který se vypínal nad okraji velkého polesí, obklopovala podkova prastarých rododendronů. Cihelné zdi dávaly pocit nesmrtelnosti a pevnosti. Byl jsem ubytován v postranní budově pro služebnictvo. Vzal jsem tašku a s nafasovaným klíčem, který paní majitelka měla v papírovém sáčku hozeném v poštovní schránce, jsem se nechal takříkajíc spolknout bytem po zemřelém předchůdci. Protože paní Lemwisová odjela na večírek do města, večer jsem trávil sám v tichu, jen s praskáním dubových polen v krbu. Z nudy jsem otevíral postupně skříně, zásuvky a dřevěné truhly v domku. V zásuvce psacího stolu ležela obálka a na ní bylo napsáno Pro: Hospodář. Anonymní, řekl jsem si, a protože jsem byl odedneška hospodář, psaní jsem otevřel. Tohle píšu pro nového hospodáře. Brzy mne zastihne smrt a nerad bych aby moje celoživotní dílo bylo spravováno špatně. Pole vám přestanou rodit, dobytek onemocní a lesy skončí s kůrovcem. Ne, až tohle budete číst, vezměte to jako odpovědnost, že berete po mně tohle žezlo a paní Lemwisové musíte dělat čest. K práci vám pomůžou moje zápisky, veškeré hospodářské přehledy a zkušenosti. Nedával jsem nic do počítače, protože papír je papír. S nimi se stanete nejúspěšnějším podnikatelem v kraji. Jsou uloženy na bezpečném místě. Ale k tomu abyste se k nim dostal, musíte převzít jeden závazek. Místo uložení: Pazderna 5, Schouleno u Vráby. Druhý den ráno jsem se zvědavostí vstal velmi brzy. Kuchyně už svítila, a tak jsem zašel za kuchařkou na šálek silného černého čaje. Na stole voněl domácí chléb. Kuchařka mluvila málo. „Je tady těžká práce, pane. Je nás málo, ale 3 nebožtík pan Miller, co tady správcoval, dokázal všechno zorganizovat. Paní Lewisové byl oporou.“ Slunce už vyšlo a já vsedl na jednoho z koní z dobře vedené stáje. Jel jsem po úbočí kopce po cestě, kterou lemovaly lísky a kamenné zídky. Po dvou mílích jsem dorazil do vesnice Schouleno, kde na jedné z malých roubenek stál nápis: Pazderna. Uvnitř nebylo světlo, vše jako by bylo zmrtvělé. Otevřel jsem dveře a vešel od čisté sednice. V rohu spalo děvčátko a když slyšelo zavržení podlahy, posadilo se a vykřiklo. To spíše vyštěknutí ani ale nevzbudilo jakousi starou osobu, jejíž chrápání rytmicky doléhalo z vedlejší

místnůstky. „Kdo jste, pane?“ zeptala se malá, asi šestiletá blondýnka v bílé vyšívané košilce. Vysvětlil jsem jí, že mi pan Miller nechal vzkaz ať si dojdu pro hospodářské knihy do Pazderny. „To si ale musíte vzít i mne sebou“, děvče se vážně podívalo. „Je to podmínka předání těch knih. Mám je schované a pan Miller, který se o mně staral, protože jsem sirotek, mi řekl ať je dám z ruky jen když si mě nový hospodář vezme na starost.“ Tak tohle je ta podmínka! Užasl jsem. Za mnou dveřmi vpochoďovaly tři slepice a typickým houpáním krku začaly zobat drobky z pod stolu. V tichu jsem stál a několik minut hleděl na dívku. Pak se ona sama začala oblékat, jako by věc byla jasná. Dojde pro knihy? Stojí mi ty knihy vůbec za to? Holčička mě vzala za ruku a dovedla mě pro krátkých dřevěných schůdcích na půdu. Tam otevřela truhlu a v ní leželo asi pět v kůži vázaných knih. Jednu jsem vzal do ruky a s úžasem uviděl nádherné záznamy, rukou linkované tabulky, nákresy polního rozvržení, vlepené fotografie vítězných kusů dobytka. Pak jsem vsedl na koně a jel zpět. Jarní vánek se mísil se zpěvem ptáků a já přemýšlel, jak vlastně naložím s tímhle nečekaným a podivným dědictvím.

3/14 Můj milý deníčku (J. Šinfeltová, 29)

datum: 5. ledna 2021

váha: 67 kilo

počet vypitých sklenic vína: 5

sex: žádný

potencionální partner: žádný

potencionální práce: katastrofa

Chvíli jsem zírala na svůj deníkovéj záznam a snažila se si nepřipouštět, jak blbě na tom jsem. Nic naplat. Suma sumárum můj život nestojí za nic. Jestli se co nejdřív nevzpamatuju, stane se ze mě otravná obtloustlá nesnesitelná alkoholička, co kouká na přihlouplý seriály a romantický komedie, provolá hodiny s kámoškama po skypu a večer se nalejvá vínem a láduje vším možným, aby zahнала myšlenky na svůj pochmurnej single život.

Odložila jsem svůj diář a natáhla se po rychle se vyprazdňující láhvi vína, abych si opět dolila. Při tom pohybu jsem lehce zavravorala a trocha vína skončila na koberci.

No co, naštěstí to bylo bílý víno, to se vstřebá. Možná to bylo varování, že už bych pro dnešek měla přestat, ale já ho ignorovala. Uvelebila jsem se na pohovce, přitáhla si deku víc k bradě, aby mi nebyla zima, a stiskla jsem tlačítko „play“. Byl to jeden z těch filmů, na který můžete koukat pořád dokola, a nikdy vás neomrzej. A nejlepší je, když pro vás postupem let získávají úplně jiný význam.

Když jsme se v patnácti s kámoškama koukaly na Deník Bridget Jones, smály jsme se tomu, že je ještě ve třiceti „stará panna“, co si píše deník a zoufale se snaží ulovit nějakýho chlapa. Její praštěný chování nám přišlo vtipný, a tak trochu výstřední. Šáhlá alkoholička s úděsnými zlozvyky, prořízlou pusou a bláznivou naivní představou o dokonalém manželovi. Prostě trhlá romantická komedie, jak má bejt. Ani omylem mě přitom nenapadlo, jak by se tenhle zdánlivě nevinnej vtipnej film mohl za pár let blížít mé vlastní realitě. Teď, na prahu třicítky, už mi tak do smíchu není. Dívám se na Bridget jinýma očima a se sklenkou vína, horou posmrkaných kapesníčků, válejících se všude kolem, a s rozepsaným deníkem na stole, hořce polykám slzy lítosti nad vlastním zpackaným životem. Vlastně jsem na tom ještě hůř jak Bridget. Ve svých skoro devětadvaceti letech bydlím zas u rodičů, jsem bez práce, bez partnera a vyhlídky na to, že bych snad v dohledný době získala dobře placenej flek a potkala muže svých snů, jsou vážně prachmizerný. Bůh ví, že tomu nenahrává ani ta blbá korona. Jak má sakra člověk asi tak získat práci nebo se s někým seznámit, když je všude všechno zavřený, nikam se nesmí a je omezenej kontakt s druhejma lidma...?

Zvláštní, to, co se mi kdysi jevilo groteskně, vyznívá dneska docela tragicky. Ale neumírám, nemám žádnou nevyléčitelnou nemoc, netrpím hlady, mám kde bydlet, mám rodinu a kamarády, co mě maj rádi, a toho si musím vážit. Jsou lidi, co jsou na tom přeci daleko hůř, tak na co si stěžuju? A přesto... Člověk je přeci jen nakonec vždycky sobec a myslí tak akorát sám na sebe. A taky daleko spíš vidí, co druhý maj než to, co nemaj. A pak ho napadaj myšlenky jako, proč tahle ta může mít tohle a já ne, proč se jí tak daří, má takovýho skvělýho chlapa a já nic. Co dělám špatně? A fakt dělám něco špatně? Je to ve mně? Nebo se stala chyba někde jinde? Koloběh myšlenek mě zas unáší do všech stran. K sebeobviňování, sebezpochybňování, sebelítosti...

Kdyby mi tak bylo znova 15 nebo 20, měla bych ještě život před sebou, měla bych čas. Teď se zdá, jako by mi pomalu ujížděl vlak. Jsem přeci jen ve věku, kdy bych se už měla vdát a mít děti tak, jako plno mých jiných vrstevnic kolem mě. Měla bych mít dobře placenou práci, abych měla čím přispět do rodinnýho rozpočtu a zajistila tak

rodinu. Měla bych mít pěkný rodinný domek se zahradou, kam bych zvala návštěvy, které by obdivovaly všechen ten můj dosavadní úspěch.

A přitom mezitím akorát ztrácím čas. Odepsala jsem další vztah, který nebyl podle mých představ, opustila jsem dalšího muže, který mě nedokázal udělat šťastnou a jsem zas tam, kde jsem byla. Začínám od nuly. Někdo by možná řekl, že jsem přehnaně náročná, ale já si to nemyslím. Copak se dá žít celý život s někým, kdo myslí primárně hlavně na sebe a kdo vás ve skutečnosti ničím nenaplňuje? Ne, na to ještě nejsem tak stará, abych se tak brzo vzdávala a zahodila svůj život jen tak, s kloví kým. Vždyť je to přece rozhodnutí na celý život, nebo tak mi to alespoň doma vštěpovali do hlavy. K čemu se ukvapeně vdát a za pár let se pak rozvádět. To si radši počkám na toho pravého, jestli teda někdo takový vůbec existuje. A až to přijde, tak to přijde.

Carpe diem. Užívej dne. Říkávala jedna moje kamarádka a měla pravdu. Zní to tak slastně, samolibě a bezelstně. Skoro by se zdálo, že není nic jednoduššího. Napila jsem se znovu ze své sklenice a zahleděla se na obrazovku. Zrovna běžela scéna, jak Bridget falešně zpívá, opilá na večírku. Ta si teda umí užívat. Škodolibě jsem se ušklíbla, ale vlastně jsem se tomu musela smát. „Jseš dobrá Bridget,“ řekla jsem v povznesené náladě a pozdvihla skleničku na znamení souhlasu.

3/15 Přemysl (T. Kovaříková, 31)

Povídka plná pé.

Přemysl? Pěkná putyka. Při pátku: Přichází pořádná parta pijanů. Pavla přichází, přináší pivo. Pěkně pičo pěkně. Přitakává první. Pohulíme? Pokaždé přikyvují.

Pavel přichází, přináší problémy. Pokaždé představuje pofiderní paní. Petra. Panebože, patnáctka? Povzdychnu. Pořád panna. Prohlašuje. Pochybuju... prý Petřin první. Promiskuitní potvora. Pavel protivný, pyšný pitomec.

Patriček pořádně povídá. Ptám se: pochvala? Poznámka, prohlašuje Pavel. Patrik potichu přiznává, pocucává pomerančovou. Proboha proč? Pokecáme? Pokývá.

Popijíme pivo pomalu, paráda. Pořádná pařba. Pokaždé Pavel poblinkává. Pochvílí průběh pařby pokulhává. Přines prosím paní pivo. Povídám. Pokles počasí. Přicházíme k Pavlíně. Petr Přijde? Pracuje. Přichází plesyžé, pořád plká pičoviny. Psycho. Pavel pořádně pokulhává. Pata paznehte? Prosím, prd. Prohlašuje potichu.

Pěkné půlhodina. Pavlina přináší pivo. Počkej. Panáky? Ptá se Pavel. Pomalu, prohlašuji. Pijeme pořádně. Popapáme? Přece se přibližuje půlnoc. Proflákané půllitr. Prkenně prcháme. Pořádné petáme. Přehršeně panáků. Prosím počkejte! Platit! Parta se k placení proflákaného půllitru překecává. Přece Pavel platí, porozbíjel. Pořádně přeložený papír. Pavlova prkenice praská pod pořádnou porcí peněz. Pavlína pořádně protivná. Provizorní podmínky proto pořád prochází po Přemyslovi Pavla. Pořádný průser. Příště pozor, pištlí.

Povedená parta. Procedí Pavla. Pravda. Příkyvuji. Pořádný průser? Prdlajs. Prohlásí Pavla. Příště prostě pozor. Průměr piv? Pět? Patnáct.

Později přichází pikolík. Pěkná prdel pikolíku. Prohlásím. Přerývavě polyká pusu plnou pičovín. Povzdech. Pitomí pijani...

Příslušník posilnění pivem podřimuje, pořádná paralýza. Pokoušíme probudit. Paralýza přetrvává. Pako...přehnal panáky. Probuzen: pěkný prsa. Prohlásí. Proč probouzíte? Protože platíš, pako.

3/16 Dívka jménem Robin (Š. Adlofová, 20)

Na svatbě prohlašujete, že budete milovat toho druhého až do konce jeho života, ale co když vám osud vaši lásku vezme předčasně? Jak se s tím člověk dokáže vyrovnat? Stejně jako to udělal Romeo a následně Julie? Nebo se pokusíte i nadále žít svůj život?

Můj příběh začíná nevinně. Sedím ve svém pokoji u velkého zrcadla a moje maminka mi plete cop. Mezitím se na sebe dívám s nejistotou v očích a v naději, že si první den na křesťanské škole najdu kamarádku. Když je cop dopleten, pomůže mi ještě uvázat si kravatu a hrdě se na mě podívá se slovy: „Necht' je Bůh s tebou, má milovaná dcero.“ A políbí mě na čelo. Usměju se na ni. „Autobus už čeká,“ prohlásila. „Zatím na shledanou, matko,“ odpověděla jsem. Cesta byla velmi klidná a příjemná. Jakmile jsem dorazila do školy, vydala jsem se do třídy a posadila se. Říkám si, že je nejspíš ještě brzy, abych se s někým seznámila, ale u ostatních to vypadalo, že se znají celou věčnost. Zazvonilo na hodinu náboženství a paní učitelka začala mluvit o historii, když v tom se otevřely dveře a v nich stála ONA.

Měla dlouhé černé vlasy, velké modré oči, rty vypadaly jako od krve, jelikož je měla rudé od rtěnky a její kravata i košile byly docela dost neupravené. Rozhlédla se po třídě a její zrak se upřel na mou osobu. Učitelka ji poslala ihned za ředitelem za pozdní příchod a za porušení školního dress codu. Ve třídě nastal rozruch, tak nás učitelka pokárala a pokračovala ve výkladu. Já ji ovšem z nějakého důvodu neposlouchala, ačkoliv jsem vždy byla vzorná posluchačka. Přemýšlela jsem totiž o záhadné dívce ve dveřích. Jakmile skončila hodina, snažila jsem se dívku najít po chodbách, ale marně. Zavítala jsem na dívčí záchody, kde jsem na ni narazila. V ruce měla cigaretu a stála u okna, aby nebyla tolik načichlá kouřem. „Jestli tohle někomu práskneš, tak si mě nepřej!“ řekla agresivně.

„Neboj, nikomu to nepovím, když mi ovšem prozradíš své jméno,“ odpověděla jsem sebevědomě. Představila se mi jako Robin. S nadšením jsem jí pověděla, že se jmenuji Jessie. Prohlížela si mě, zasmála se a řekla: „To zní jako jméno pro psa... Nechceš vypadnout z této školy a užít si volné odpoledne?“ Váhala jsem, jelikož jsem věděla, že to bude nejspíš moje největší chyba v životě, ale jak jsem se na ni tak dívala, jak tam stojí odvázně s tou cigaretou a její tvář připomínala anděla, souhlasila jsem.

Vylezly jsme oknem. Zrovna začalo pršet a my prchaly jako o život a u toho se smály.

Procestovaly jsme město, šly jsme do kina na horor, daly si zmrzlinu a na konci dne jsme se posadily na okraj lesa a sledovaly západ slunce a u toho si povídaly. Měla jsem pocit, že Robin znám celý svůj život. Nevím, co to bylo, ale byla jsem v tu chvíli šťastná. Stále se na mě usmívala, poté mi vzala pramínek vlasů, který mi vypadl z copu, a dala mi ho za ucho. Naklonila se ke mně a políbila mě na rty. Její rty byly sladké. Nebránila jsem se tomu. Všechno bylo dokonalé a přála jsem si, ať tento den nikdy neskončí. Bohužel, ale musel skončit.

Jakmile jsem si uvědomila, že jsem se neozvala své mamince, zpanikařila jsem. Robin mě doprovodila domů, kde už na mě rozzlobeně čekala má matka. Začala jsem se jí s pláčem omlouvat, ale vůbec mě neposlouchala, jelikož si všimla, že mám pusku od rtěnky, a tak mi vrazila facku. Když to Robin uviděla, chtěla se omluvit, že je to její chyba, ale moje matka jí dala také facku s tím, ať se ke mně už nikdy nepřibližuje a že dnešní den je také posledním dnem, kdy mě vidí. Velmi smutně jsme se na sebe podívaly.

„A teď vypadni a nech moji dceru na pokoji, zplozenče pekel!“ vykřikla na Robin. Mě zatáhla domů - po schodech do mého pokoje, kde mě hodila na postel, přivázala k ní

a začala mě páskem bít. „První den školy a ty utečeš s nějakou zmalovanou courou?! Ty nevidíš, že je to dílo Satana a snaží se tě odradit od Boží cesty? A ještě ke všemu se s ní začneš líbat? Už od počátku věků byl Adam a Eva! Ne Eva a jiná dívka! Tohle si zapamatuješ, i kdybych tě tu měla držet navždy,“ křičela a u toho mě bila. Takhle to pokračovalo asi ještě dvě hodiny než jsem upadla do bezvědomí.

Ráno mě probudila šílená bolest. Má matka mě páčila cigaretou s tím, že oheň zažehne všechny hříchy a já budu opět čistá. Prosila jsem ji, ať přestane, ale pokračovala a měla jsem pocit, že si to dokonce i užívá. Následující dny byly také otřesné. Stále jsem byla spoutaná k posteli, popálená od cigaret, hladová, žíznivá a to ani nemluví o tom, že jsem ležela i ve své moči a pokaždé, když jsem chtěla zavřít oči, tak mě matka probudila dost agresivně. Buď mě řízla, polila ledovou vodou nebo mi zadržela nos a ústa, abych se nemohla nadechnout. Při vědomí mi vyprávěla o tom, že být se ženou je špatné a také, že je to proti přírodě a proti Bohu. „Nepíše se náhodou v Bibli, že Bůh miluje všechny své děti bez rozdílu?“ optala jsem se matky. Viděla jsem, jak se jí hněv nahrnuje do očí a chce mě udeřit, když v tom uslyším zvonek a to její ruku zarazilo.

Odešla z mého pokoje a šla otevřít. Slyšela jsem Robina hlas. Bála se o mě, jelikož jsem nebyla několik dní ve škole a chtěla mě za každou cenu vidět. Moje matka najednou změnila úplně tón hlasu, omluvila se za své minulé chování a řekla, že jsem nemocná, ale prý mě Robin může vidět. Nevěřila jsem svým uším a tušila jsem, že tohle nedopadne dobře, tak jsem se ze všech sil snažila vymanit z pout, kterými mě přivázala k posteli. Jedna ruka se mi uvolnila. Dveře se otevřely a v nich stála Robin. Byla zděšená z toho, co mi má matka provedla a začala brečet. Já byla tak moc ráda, že ji vidím, ale zároveň jsem se o ni bála. Robin se chtěla za mnou rozeběhnout a pomoci mi, ale moje matka stála za ní a měla v ruce nůž. Bodla ji do zad. Robin se na ni otočila a dostala další ránu. Tentokrát do břicha. Matka ji opětovně bodala a nakonec jí podřízla krk. Vykřikla jsem zlostí, vzala jsem všechnu sílu, kterou jsem ještě nabrala a osvobodila jsem se z pout. Vzala jsem nejbližší věc, kterou jsem měla po ruce, a to sošku anděla a praštila jsem silně svou matku do hlavy. Jakmile upustila nůž, znovu jsem ji udeřila. Ztratila rovnováhu a spadla velmi nešťastně dolů po schodech, což jí zlomilo vaz. Já se vrátila k Robin a snažila jsem se jí zastavit krvácení, ale nešlo to.

Obě jsme plakaly. „Teď mi tu nemůžeš zemřít. Prostě nemůžeš. Ne, když jsi můj rytíř na bílém koni a zachránila jsi mě před drakem. Prosím, zůstaň se mnou.“

Jediné, co mě udržovalo naživu, byla naděje, že se s tebou opět shledám. Ještě toho tolik musíme spolu zažít. Sama to bez tebe nezvládnou...“ naříkala jsem.

„Znovu se shledáme, ale teď budeš muset žít beze mě. Slib mi, že budeš žít svůj naplno život. Jsi volná a hlavně pamatuj, že tu budu navždy s tebou. Ve tvém...“ a ukázala na mé srdce. Držela jsem ji v náruči, když vydechla naposledy. Ze zdola jsem po pár minutách uslyšela mužský hlas, který prohlašoval, že je od policie, ale to mi bylo jedno. Přišla jsem o lásku svého života. O dívku jménem Robin...

3/17 Vánoční štola (Š. Mlích, 69)

“Ahoj Kiki, ani nevíš jak moc rád tě vidím” vítá mě rozzářený děda na dvoře mezi brankou a bere mi ruksak z ruky.

“Taky tě ráda vidím, dědo” odpovídám a čekám na další standartní otázky, které mi vždy položí.

“Co škola? “ - je to tady.

“Škola dobrá, dědo.” Odpovídám taky jako vždy a chystám si odpověď na druhou otázku: A co kluci?

“A co počítače? “ zaskočí mě děda.

Nechápavě na něj hledím a rádoby vtipně odpovídám:

“Počítače počítají, dědo”

“Ale ten můj se nějak zakousl a nejde otevřít, můžeš mu domluvit?” vysvětluje děda.

“A nekvaltuje to” dodává a já vím, že tím myslí, abych šla hned. Tak jdu.

No jo, zase to zavřel natvrdo. Už jsem mu několikrát vysvětlovala, že má vždy nejdříve všechno zavřít a počkat až se počítač vypne sám. Asi slyšel přicházet babičku a honem to vypnul, aby se vyhnul výčitkám, že zase nic nedělá, jenom sedí u počítače. To babi umí na výtečnou.

Za chvilinku to zvládám a zvědavě otvírám soubor. Asi bych neměla, ale zvědavost mi nedá. Tak copak jsi to tady naposledy psal a před babičkou tajil, dědoušku?

Vánoční štola

“ Vinšujem vám šťastné a veselé sviatky, aby sce boli zdraví a veselí jako v nebi anjeli. Aby sce mali teľo býčkov, čo je po hore pníčkov. Aby sce mali teľo celičiek, ako je po hore jedličiek. Aby vám z peca spadla trúba, aby vám gazcina do roka zhrubla.”

zavinšoval zmrzlý vojáček pánovi v pyžamu, který mu otevřel dveře. “ Tož, pojď dál, Štefane, když jsi došel” povídá muž v pyžamu a jde si zase lehnout.

Je jedna hodina po půlnoci a ten blondatý vojáček je asi 4 měsíce jeho zetěm. Pustili ho na Vánoce domů. Poprvé. Protože je ženatý a možná čeká i rodinu. Aspoň mu to ta jeho Sonička říkala, že je v tom, když za ním byla na přísaze. A brečela u toho. Jako by to bylo nějaké neštěstí. Snad to pořád platí a nic se nezměnilo.

Co by se mělo změnit? Vždyť se tak snažil celý měsíc po svatbě. Měsíc ženatý a pak ho Sonička ostříhala a doprovodila k vlaku. Vlak se rozjížděl, ona stála na peróně a mávala. Mávala a brečela. Vlaku to bylo jedno, že ho veze na vojnu. Vesele mu cvakali pražce, jako by se mu vysmívali. Měsíc sis užíval a teď hybaj na vojnu bránit vlast.

Jsem velké chlap a budu tátou. Věřil, že na vojně dospěje a dostane rozum. Tak jak to říkal paňmámě Zlatě. To, když po svatbě z oddacího listu vyčetla, že mu bylo teprve devatenáct. Prej, kdybych to věděla, že seš tak mladej, tak žádná svatba nebude. Jak mladej, už mu bylo devatenáct pryč.

V koupelně shodil smradlavou uniformu, opláchnul puch, špínu z těla a letěl po schodech za svou láskou. Jak moc se na ní těšil. Na hebkost a vůni jejího těla. Na krásné oči, kterými dokázala říci vše. Pohládit ji po vlasech, přitulit se a probudit ji vášnivým polibkem. Ani se pořádně neotřel a už to bral po dvou schodech nahoru do pokojíčku. Když k ní uléhal, slyšel houkat vlak od Děčína. Jsou čtyři hodiny ráno. Kdyby na něj čekal, tak je teď na nádraží. Raději šel z Děčína do Kamenice těch 17 km pěšky v naději, že třeba chytne stopa. V 1 hodinu v noci nic nejelo. Přesto byl doma o čtvrt hodiny dříve. Ušetřil 15 minut života pro svou lásku. Usnuli až někdy k ránu. Před polednem bylo odtroubeno ukončení hájení a běžný ruch domácnost vytáhl novomanžele z postýlky.

“Jsem ráda, že jsi přijel na Vánoce” - povídá paňmáma Zlatka po pozdravení a uvítání. “Jsi pekař a můžeš nám letos upéct vánočku. Nemusím já.” Pro Pištu to byla šance se předvést. Sice na té vojně zatím moc rozumu nepobral, ani nedospěl, ale vánočku tu upeče. Takovou, jakou paňmáma ještě neviděla, a všichni se budou olizovat.

Pustil se s vervou do díla. Receptura osvědčená po tatínkovi, těsto pěkně vymíseno s bublinkami dohladka. Vánočka, klasicky zapletena ze šesti pramenů, byla po nakynutí heboučká jako dětská prdýlka. Šup s ní do trouby a zase máme chvílku jenom pro sebe. Málem ji připálil, když se v pokojíku zahleděl do očí své lásky a zapomněl

na celý svět. Naštěstí nedočkavý švagr zaťukal na dveře a dotázal se, jestli to náhodou už nebude pečené. A bylo. Akorát.

Pomaloučku všichni na vánočku foukali, jak byli nedočkaví. Ani ji nenechali pořádně vychladnout a pekař už opatrně nakrájel krajíčky a jako svátost podával kolem stojící rodině. Střída byla jak vatička, barvička akorát a ta vůně. Trochu po másle, mandlích, rozinkách, vanilce i citronové kůře.

Štěvo, nafoukaný jako krocan na své mistrovské dílo sledoval, co tahle lahůdka s nimi udělá. “Tak co? Dobrá?” První promluvila Soňka: “Normální vánočka, jako kupovaná.” povídá bezelstně. Paňmáma hledala slova. “To jsem mohl sajít sa kterýkolif pekaž a tam koupit taková fánočka.” vypadlo z ní nakonec rozčilením.

Nutno dodat, že Zlatka byla sice Češka, ale od malička vyrůstala v Německu. A jako Češka si koncem války dost od Němců vytrpěla. Zařekla se, že si vezme prvního Čecha, kterého potká. Nakonec to byl druhý, a to ještě ne Čech, ale bodrý Moravák Franta. Byl tam jako jednadvacátý ročník totálně nasazený. Po válce se odstěhovali do českého pohraničí a ona se pilně učila česky. Šlo jí to dobře, ale nesměla se rozčillit. To pak čeština dostávala na frak.

“Já ti ukážu, jaké my děláme vánočky” řekla a přinesla si takovou červenou plechovou, trochu otlučenou vaničku, ve které se zřejmě v dětství koupaly všechny jejich děti. Nasypala tam pět kilo mouky, spoustu másla, sádlo, rozinky mléko, droždí a ještě hromadu dalších surovin podle staré, švabachem psané kuchařky. “Tak a teď míchej” a Pišta poslechl a míchal. Těsto se nechalo vyžrát a poté z něj vytvarovala několik velkých koulí. Po nakynutí je nahoře po celé délce nařízla. A pak se peklo a peklo, dokud se neupeklo pro celou rozvětvenou rodinu. Štoly se před konzumací namašlovaly rozehřátým máslem a pak hezky obalily v cukru. Nejlepší jsou pořádně uleželé, tak měsíc po upečení.

To byly Štefanovy první Vánoce v této rodině. A od té doby štoly, podlé té staré kuchařky psané švabachem, peče dodnes pro celou rodinu. Už téměř 50 let.

Dočetla jsem povídání a uznávám, že dědové štoly, kterými před Vánoci zásobuje celou rodinu, jsou fakt nejlepší. A ode dneška mi budou chutnat ještě více, protože vím, že jsou to štoly s příběhem.

3/18 Každý žijeme svůj životní příběh (P. Jandas, 52)

Tento se stal v roce -1985

Turnaj Velké Mostecké stávky v boxe

Nastupoval jsem do červeného rohu. Mým protivníkem byl Bulhar ,taktéž polotěžká váha. Netušil jsem, že Bulhaři mohou být tak černí, jako uhlí. Trémou a strachem se mi orosilo čelo. Zazněl gong. Tréma se rozplynula po jeho prvním úderu, inkasuji úder za úderem. Čas se nekonečně vleče. Další úder inkasuji. Už toho mám dost! Dakink přímí pravačkou. Ta sedla. Rozhodčí přerušuje zápas a posílá mě do rohu. Zatím co je soupeř počítán trochu jsem se zklidnil. Rozhlédl jsem se a všiml si že hala je zaplněná diváky. Cítil jsem se jako Rocky. „Ty vole, to je nářez,“ proběhlo mi hlavou. Rozhodčí zavelí box. Diváci skandují. Je čas jim ukázat že nepřišli zbytečně „Boxuj a nevymýšlej!“ Volá na mě trenér. Konečně končí první kolo. Už ani nevím jaké rady mi dává. Možná jsem ho nechtěl ani poslouchat. Gong. Druhé kolo. Pořád mám spoustu sil. Možná i více než na začátku. Útočím. Pravá direkt, levá, pravá... „Stop,“ rozhodčí přerušuje zápas. Zas odpočítává soupeře. Anglicky nerozumím ani slovo, ale najednou jsou mi jeho slova srozumitelná. Mám to. Je konec! Pravá ruka mi oslavně letí vzhůru. Už je umě trenér JAN RAŠKA a místo gratulace mi říká zítra si to rozdáte s Vojtou. „Třeba dneska,“ říkám si v duchu. Zas bych chtěl slyšet tu úžasnou angličtinu i když jsou to čísla od jedné do desíti.

One, two, three...

Děkuji JANU RAŠKOVÍ

3/19 Nácek (K. Kuchtová, 39)

„Nadò, můžeš mi říct, kam jako deš?“ křičí na mě Martin, „dyť tam leje jako z konve...“ Neodpovím a dál se připravuju na svoji obvyklou denní trasu vedoucí z naší do vedlejší vesnice. Utahuju kolem pasu široký kožený řemen po tátovi, na němž mám připevněny čtyři plastové pytle: na sklo, plast, papír a hliník, pak se halím do modré pláštěnky a беру svůj napichovák. Martin mi ho vyrobil ze staré násady na košte

a přišrouboval k němu kovový konec se dvěma zuby z motyky. Dokonalá zbraň, které neunikne jediný nevítaný host podél hlavní silnice, kam se zrovna chystám.

Připomínám možná postavu z nějakého fantaskního světa, poutníka, čaroděje, který koná nadpřirozené skutky. Vypadám jako z počítačové hry. Dá se říct, že jednu takovou hraju. Moje skóre je pěkně vysoké, tohle totiž dělám už dobrých pět let. Chodím po hlavní silnici a sbírám odpadky, které tam řidiči a jiné osazenstvo projíždějících automobilů sprostě odhazují. Vyhýbám se nákladákům, otravuju svojí přítomností cyklisty, skáču do příkopů a brodím se jimi, zahlédnu-li tam barevný obal nebo plastovou lahev. Obyvatelé mě zpočátku považovali za blázna. „Jsem blázen ve své vsi, znají mě smutní psi...“ vybaví se mi Reynkovy verše a musím se usmát. Ano, nálepka divný ženský mi asi vydržela, ale lidem ve vsi už ani nepřijde, když mě potkají v mém podivném skafandru. Zvykli si, protože jsem vytrvala, pochopili, že z toho neuhnu a že je mi úplně fuk, co si o tom kdo myslí. A je mi úplně volný, že zrovna teď prší. „Martine, beru si pláštěnku, budu v pohodě.“ Podívá se na mě a já v jeho očích vidím nesouhlas a zároveň kapitulaci, dobře ví, že jakékoliv naléhání je zbytečné, zkrátka se mnou nehne. A tak vyrážím.

Teď na podzim se brzy stmívá, rozsvěcuju svoji čelovku, která přede mnou na silnici kreslí žlutou linku. První, co nacházím, je pytlík od piškotů, vzápětí mizí v mém oddílu plasty, jsem vlastně takový mobilní třídící středisko, pohyblivý kontejner... Usměju se a napíchnu plechovku od piva, kterou hodím do příslušného pytle. O pár kroků později natrefím na papírovou tašku s logem známého fastfoodu, fuj, to je humus, napadne mě, když se tím začnu přehrabovat. Krabička, kelímek, krytka, další krabička od dezertu, fůra papírových ubrousků.... Pěkně si to roztřídím a pokračuju. Než dojdu na konec silnice, pytle na mém opasku už jsou zpola zaplněné. Postupně přestává pršet a jde se mi lépe.

Cestou zpět potkám tři srnky, pasou se na louce vedle silnice. Když otočí hlavu za světlem mé čelovky, jejich oči se jim zablesknou a rychle zmizí v lese.

Domů dojdu úplně vyřízená, nechci to Martinovi říkat, ale pozná to. Má pro mě hotový čaj a hned mi rozepíná pásek a v chodbě seřadí mé herní atributy. Žene mě do sprchy a oslovuje mě ty můj blbečku. Ve sprše se moje tělo dokonale prohřeje, a když si pak dáváme spolu čaj, vyprávím mu, co jsem dneska zase všechno sebrala.

Za týden se opět vydávám na svoji obvyklou pouť, šněruju tenisky a vybavuju svoje tělo přídatnými plastovými vaky. Plechovky, petka, jedna skleněná láhev, jednotvárnost nálezů přeruší igelitka. Když ji otevřu najdu plastové krabičky, podle vůně zřejmě z čínského bistra a taky fůru štítků z oblečení. Tanga, podprda a korzet. To je tedy něco. Copak lidi nemají popelnice? Copak je opravdu jednodušší to vyhodit za jízdy z okýnka?

Panebože, tohle nikdy nepochopím, a jak se tak nechtěně probírám cizím soukromím, které se mi v hlavě přehrává jako oběd v čínském bistru, nákup spodního prádla (nebo v opačném pořadí) a hravé sobotní odpoledne, natrefím na obálku. Je to výpis ze stavebního spoření. S úžasem hledím na adresu, nepřítel začíná nabývat jasnějších obrysů. Je to u nás ve vsi. To snad není pravda! Rychle dokončím trasu, přiběhnu domů a rozepnu pásek, nálezy nechávám v chodbě, do ruky беру obálku a igelitku s visačkami a vydávám se do vsi. Chvilku bloudím, ale ulic je u nás málo, a tak brzy stojím před domem, kterou obléhá vrakoviště mrtvých aut. Vykuchané fiátky a oplíky krvácejí svůj olej do trávníku, součástky reznou mezi rododredony. To je náckův dům, dojde mi.

Nácek je místní muž pro všechno. Potřebujete opravit auto, přezout pneumatiky, postavit králíkárnou, slepičárnu, sjet pro něco dodávkou, nácek to zařídí. Říká se mu tak, protože v jeho autodílně (malé, plechem obložené budce) visí na zdi sám Vůdce. V hnědém obleku úkosem hledí na tělnatého, černovlasého, věčně zarostlého chlapíka, který s ním bůhvíproč cítí jakousi osudovou spřízněnost, tak nevyslovitelnou, že svého rotvajlera pojmenuje Göring. Vůdce jej pozoruje, když nácek svařuje výfuky, vyklepává blatníky a rukama černýma od šmíru opravuje cosi v útrokách nemocných vozidel. Při pohledu na něho mě vždy napadlo, jak by asi skončil v dobách, kdy Vůdce nebyl jen nepovedenou reprodukcí na plechové stěně jeho autodílny. Dle laického pohledu a kusých znalostí o vyvolené rase by do ní jen těžko zapadl. Patrně by svou slovanskou kulatostí a zpola balkánským vzhledem jen těžko vyhověl modelu nadčlověka. Tak daleko však jeho úvahy nikdy nevedly a nepovedou, rád se vyhřívá ve Slunci všemocného a v místním konzumu popírá holocaust.

Rozmáchnu se a hodím tašku přes hradbu. Uklid' si to, ty prase, pomyslí si. K hradbě znenadání přiběhne čtyřnohý nohsled a začne se čumákem vrtat v pokladu, který jsem vylovila z příkopu. „Göri, k noze!“ ozve se za mými zády. Vrchní velitel Luftwaffe zakňučí. Ohlédnu se a vidím nácka stát v montérkách u hradby. Nic neříká,

kouří cigaretu a pozoruje mě. V tu chvíli se mi na těle zjeví snad všechny chlupy a sevře mě mráz. Přidám do kroku. Martin si už beztak láme hlavu, kde se zase toulám, a je mu divné, že mé nálezy jsou doma, ale já ještě ne...

Za tři dny se opět loudám svým rajónem, když vtom se mi za zády ozve příšerný rachot. Těsně za mnou zastaví robustní čtyřkolka. „Čau, krávo,“ pozdraví mě slušně nácek, „myslíš, že mě přechčiješ, co?“ Nechápavě na něho hledím. Sleze ze čtyřkolky a vysype ke kraji silnice obsah plastové tašky s logem supermarketu. Stojím tam jako opařená a nezmůžu se ani na slovo. Nácek sedne na čtyřkolku a pokračuje v cestě. Shýbnu se a začnu se přehrabovat bordelem, který mi sem vysypal. Jak tak sedím na bobku, skloněná nad náckovou nadílkou, uvědomím si, že se ke mně čtyřkolka řítí zběsilou rychlostí. Než stačím jakkoli zareagovat, ležím i se svými poklady v pangejtu.

Nebe se pomalu vypíná, obrysy stromů se rozpíjejí a nakonec zůstane jen černočerná tuš rozlitá všude kolem mě, kterou protíná kužel světla prýstící z mé čelovky. „Ty můj blbečku!“ slyším říkat Martina a nevím, jestli se mi to celé jenom nezdá...

3/20 Střepy, alkohol a nový život (I. Bátorlová, 47) 1. místo

Bylo to už hodně dávno, kdy jsem své babičce pod valašskými kopci rozbila její kultovní hrneček, který jsem chtěla ukázat své dětské partě. Pod nohy se mi přimotal babiččin psí ratlík, jezevčík Hurvínek, a neštěstí bylo na světě.

A tak jsem střepy tohoto vzácného hrnečku s modrými pomněnkami šetrně sesbírala a vložila do malé plechové krabičky, kterou jsem pečlivě ukryla na půdě stařenčina domečku.

Babička se po hrnečku ještě tentýž den sháněla, byla to totiž její nejmilejší nádoba na každodenní doušek kávy, ale já za nic na světě se nechtěla k tomuto tragickému počínu doznat.

Moje moudrá babička tehdy jistě tušila, jak se věci mají a proto lehce podotkla směrem k mojí nezletilé osobě, že střepy přinášejí štěstí a snad i tajemný viník si kousek ze šťastného bochníku ukrojí.

Možná měla tehdá babička pravdu. Když navždy opustila tento svět, bylo mi patnáct a do rakve jsem jí vložila ten největší střep oblíbeného hrníčku, který zobrazoval velkou část kytice pomněnek. Vyčítala jsem si snad tisíckrát, že jsem nebyla schopna přiznat se a pět let v sobě skrývala toto tajemství uzamčené v malinké plechové truhličce na půdě babiččiny venkovské chalupy.

Láska k hrnečkům a nejrůznějším dekorativním předmětům mně už zůstala. Po sametové revoluci jsem si na náměstíčku jednoho malého českého města otevřela krámek s upomínkovými předměty. Obchůdek jsem oprašovala dvě desítky let, klientela se zdárně rozrůstala a já myslela, že už to tak zůstane až do mého stáří.

Jenže nic netrvá věčně, ani láska k jedné slečně. Můj obchůdek jsem musela jednoho krásného slunného dne zavřít. Zlikvidovala mě nenasytná konkurence prodávající všechno, co se prodat dá. Zkrachovala jsem a začala žalem pít. Plíživě, pomalu, nenápadně....

První, kdo to poznal, byla moje máma. Vyčítala mně to při každé příležitosti. Já však na její slova nedbala, co je na tom, že chci se všemu kolem zasmát a nebrat věci vážně?

Maminka však záhy onemocněla rakovinou, já se o ni dennodenně starala a pila tím pádem ještě víc. Na smrtelné posteli jsem musela své milované rodiče slíbit, že nastoupím co nejdříve na protialkoholní léčení a postaráme se se sourozenci o chalupu po babičce.

Léčbu jsem zdárně absolvovala, byl to šílený boj, ale s dobrým koncem. Musím však do konce svého bytí abstinovat.

Moji tři sourozenci se mezi sebou zatím domluvili, že chalupu prodáme. A protože jsem bezdětná a bez závazků, dostala jsem na starost provádět potencionální kupce po chalupě.

Nevím, který den se tak stalo. Mohutné bouchání na vstupní dveře nešlo přeslechnout. Na zápraží stál postarší vypelichaný kovboj, klobouk mírně na stranu, kožený opasek s velikánskou přezkou a v ruce držel takový zvláštní neznámý přístroj. Při pozdravení mi stiskl ruku tak silně, že nafialovělá modřina bolela ještě následující měsíc. Sem tam

mu z pusy drze vyšlehla žvýkačková bublina, která hlučně splaskla. Jak se zdálo, dost si na tomto gestu potrpěl.

Vyřídilku měl takovou, že by svými ústy semlel kávu snad všem valašským ogarům a cérkám. Jak mojí osobě vehementně vysvětlil, přístroj byl hledač pokladů a on navštěvuje všechny prodávající, aby je ubezpečil, zda neprodají chalupu či dům i s pokladem. Když něco nalezne, požádá o adekvátní sumu. Jestliže nenalezne nic, jeho služba je, světe div se, zdarma.

Byla jsem z kovbojského podivína v úzkých. On však na rozdíl ode mě ne. Směle si to trádoval, nečekajíc na mé svolení, směr půda.

Tam, nahoře to trochu vibrovalo, hučelo, šramotilo.....

Pak jsem uslyšela hlasitý kovbojský výkřik: "Paničko, mám to, truhlička se zlatem, pojdte se na to juknout....."

Uviděla jsem truhličku, kterou jsem naposled držela v ruce jako patnáctiletá, a na kterou jsem od té doby zapomněla. "To je můj dětský poklad", špitla jsem.

"Tak to otevřeme", mrknul na mě a podával mi tu malinkou plechovou krabičku. Vytáhla jsem z ní střepy pomněnkového hrníčku. Slzy jsem neudržela.

"Víte co, cérko, uvařte turecké kafe a vyklopte ten svůj roztomilý příběh", vybídnul mě.

A já to vše od začátku až do konce povyprávěla tomu cizímu kovbojskému větroplachovi.

"Jak jsem vás tak poslouchal, dám vám jednu užítkovou radu na závěr, tuhle chalupu neprodávejte, máte ji totiž navždy ve svém srdci, je tam hluboko zaryta a vy jinde šťastna nebudete. Vyplaťte sourozence a zabydlete se, začněte nový život".

Vzala jsem si jeho radu k srdci a přesně tak učinila. Nedávno jsem si pořídila malého pejska - fenku a když jsem přemýšlela, jaké jméno jí dám, vzpomněla jsem si na žvýkačkové bubliny kovboje, který mi dal radu nad zlato.

A tak tu sedím, píšu, u nohy mi spí sladkým spánkem moje psí společnice jménem Bublina, která je mimochodem stejné plemeno jako byl Hurvínek, vlastně prvotní viník rozbitého babiččina hrnečku.

3/21 Nespolehlivá mrška (P. Šulista, 71)

Paní Daňková si žila v klidu a pohodě. Jednoho dne, když ráno vstávala z postele, pocítila podivné slabé píchnutí v jedné z hýždí. Jedno jediné. Nevěnovala mu větší pozornost. Večer se píchnutí ozvalo znovu. Na noc si namazala bolestivé místo mastí. Ráno vstala bez problémů. Navečer se situace opakovala. Opět použila mast, ale ráno se píchnutí ozvalo znovu. Nešlo o nějakou velikou bolest, která by se nedala vydržet, šlo skutečně o kratičké, ne příliš silné píchnutí, které v zápětí odeznělo. Vzhledem k tomu, že občasná bolest neustávala a že nepomáhaly obklady a masti, rozhodla se navštívit svého obvodního lékaře. Nutno podotknout, že paní byla značně korpulentní a oplývala výrazně objemným pozadím. Váha její tělesné schránky hovořila za vše – bezmála 120 kg živé váhy.

Její obvodní lékař si s ní nevěděl rady. Ať prohlížel její sedací část, jak nejlépe dovedl, příčinu její občasné bolesti nemohl stále objevit. Je pravda, že pacientka během vyšetření, když jí pozadí promáčkával, chvílemi na nepatrnou bolest reagovala, ale pokud měla přesně určit místo, odkud bolest vycházela, vždy řekla: „Nevím, pane doktore, vážně nevím, tam odněkud zevnitř.“ Jedno bylo jisté, kyčelní kloub to nebyl, neboť při pohybu nohy si na žádnou bolest nestěžovala. Byla to záhada, kterou se pan doktor rozhodl řešit posláním pacientky k odbornému lékaři. Zavolal kolegovi na chirurgickou ambulanci českobudějovické polikliniky: „Prosím tě, můžeš se podívat na jednu paní, neustále si stěžuje na bolest a já si s ní už nevím rady.“

„Na bolest čeho?“

„Zadnice.“

„A co jí na ní bolí?“

„To právě nemohu zjistit, ono ji prohlédnout není vůbec snadné.“

„Proč?“

„Však uvidíš sám.“

„Ty mě děsíš.“

„Běžný zadek to není, to ti mohu garantovat.“

„Tak mi ji sem pošli, ať se na ten zázrak podívám.“

„Pane doktore, je tu ta paní s tou bolestí v hýždí,“ řekla druhý den sestra na chirurgické ambulanci a svá slova doplnila významným pohledem.

„Ať jde dál,“ odpověděl chirurg a oči upjal na vstupní dveře. Kolega měl pravdu, pomyslel si v duchu, když paní Daňkovou uviděl vcházet, tohle bude na dlouho a v čekárně je ještě tolik lidí.

„Tak kde vás to píchá?“

„Ono to, pane doktore, pořád nepíchá, jenom občas.“

„A kdy například?“

„Někdy mě tam slabounce píchne, když si sedám nebo když si chci na židli poposednout, někdy když si lehám nebo vstávám z postele, zkrátka, není to pravidelné ani trvalé, jak jsem vám řekla, jen občas.“

„Dobře, dobře, odložte si, prosím, lehněte si na lůžko a obraťte se na bok bolestivou hýždí vzhůru.“

Když se ocitl tváří tvář mohutnému pozadí paní Daňkové, připadal si v první chvíli jako houbař, který stojí nad nezvykle obrovskou pýchavkou a neví, co s ní. Na problém s kyčelním kloubem to skutečně nevypadalo, běžný pohmat vzhledem k síle tukové vrstvy byl víceméně bezpředmětný. Nezbývalo, než poslat pacientku na rentgen. Následný snímek celou situaci ještě více zamotal. Uprostřed měkké tukové tkáně se černalo cosi značně dlouhého, úzkého a špičatého. „Paní Daňková, je pravda, že tam něco máte, ale co, to vážně nevím. Je to nezvykle velké a mě vůbec nenapadá, co by to mohlo být. No, nezbude, než vám to chirurgicky vyjmout.“

Jak řekl, tak také udělal. Ač byl za svou dlouholetou praxi zvyklý na ledacos, ač už na operačním stole byl svědkem nejednoho překvapení, to, co vyoperoval této pacientce, nemělo obdoby – jehlu na zašívání pytlů.

„Paní Daňková, můžete mi říct, jak se vám ta jehla dostala do vašeho pozadí?“ zeptal se jí s vyoperovanou jehlou v ruce.

„Jemine, moje jehla,“ zareagovala nadšeně, „co já se jí jen nahledala. Víte, pane doktore, před časem jsem zašívala pytle na brambory, a když jsem druhý den chtěla v zašívání pokračovat, nemohla jsem jehlu nikde najít. Prohledala jsem kdeco, ale jehla nikde. Musela jsem jít k sousedce a jehlu si od ní půjčit. A ona se zatím mrška uhnízdila v mém zadku, to by mě ve snu nenapadlo.“

„Ale vrazit si takovouhle jehlu do hýždě, to přece muselo bolet, neříkejte, že jste nic necítila.“

„Necítila. To bude asi tím tukem, měla bych zhubnout, já vím.“

„To byste měla, žilo by se vám určitě mnohem lépe.“

„Kolikrát já už to zkoušela, ale pokaždé jsem to vzdala, nemám dostatečně pevnou vůli. Ani nevíte, jak jste mi pomohl. Udělal jste mi opravdu radost.“

„Důležité je, že jsme přišli na kloub vašeho problému. Sestra jehlu omyje v dezinfekci a vy si na ni podruhé dávejte lepší pozor.“

„Pane doktore, já ji už nechci, je nespolehlivá, leze tam, kam nemá,“ řekla s úsměvem, „už jsem si koupila jinou, klidně ji vyhodte.“

3/22 Napal mě, když to dokážeš (D. Šťastný, 28)

Jmenuji se JB Sullivan a dnes vám povím moji zkušenost s jedním podvodníkem v kyberprostoru. Tehdy jsem neměl ani tušení, že se jedná o jednoho svátečního scammera z lowy jménem Chris Pringles. Onehdát mi jedna stará paní napsala na sociální síť email:

„Zdravím, pane, jmenuji se Rebeca Williamsová, je mi 73 let a umírám na rakovinu. Jsem vdova, můj manžel byl korporátním ředitelem mezinárodní firmy a než umřel, odkázal mi majetek ve výši 5 milionů dolarů. Problém však je, že jsme neměli děti, můj manžel byl bohužel neplodný a stejně tak moje vaječníky nefungovaly správně. Proto jsem se rozhodla, že své peníze daruji lidem, kteří je potřebují. Vybrala jsem si právě vás jako svého prostředníka k tomuto šlechetnému úkolu. Jedná se o velice náročný proces a jelikož můj zdravotní stav není dobrý, nemám sílu ho provést sama. Dobrý muži, byl byste ochotný mi pomoci?“

Musím říct, že mě to vážně dojalo. Bože můj! Ta paní je tak šlechetná, až jsem se z toho na místě málem rozbřečel. Dlouho jsem přemýšlel, co jí napsat, až jsem jí odepsal:

„Dobrý den, musím říct, že si cením vašeho zájmu a vaší šlechetnosti a jsem poctěn, že jste se obrátila právě na mě. Pevně doufám, že důvěru, kterou jste ve mně vložila, nezklamou. Jaký je ale další postup?“

Další dlouhatánskou zprávu jsem dostal prakticky okamžitě, ani jsem se nenadál.

„Dám vám kontakt na mého právníka. Ten se s vámi spojí a vysvětlí vám další postup. Nedělá se mi dobře, omlouvám se, teď nebudu schopný chvíli psát. Prozatím se mějte dobrý muži, na shledanou a bůh vám žehnej.“

Tak tohle začíná být vážně divný. Zároveň jsem se ale divil, jak asi tohle pokračuje. Proto jsem v konverzaci pokračoval. Teď měla do hry vstoupit třetí osoba. Právník. Proč se tyto věci nikdy neobejdou bez právníka? Svět by mohl být mnohem lepším místem. Čekal jsem, že jak to všechno doposud bylo rychlé, nyní se vše kvůli intervenci právníka zdrhne. Nestalo se. Právník napsal za pár hodin.

„Zdravím vás, pane. Blahopřeji vám k nabití značného majetku pod paní Rebece Williamsové. Ještě než budu moct převést celou částku na váš účet, je třeba uhradit smluvní poplatek 250 dolarů. Dále budu potřebovat od vás poslat 150 dolarů jako převodní poplatek do vaší země. S úctou se vyznamenám doktor James Vallentine.“

No jo, já to tušil, že v tom bude nějaký háček. Vždycky v tom je nějaký zádrhel. Ale co. Zaplatit čtyři stovky, abych získal pět melounů, proč ne. To je přece jen malá daň za tak nezměrné měnění. Uvažoval jsem však logicky, a tak jsem napsal:

„Dobrý den, pane doktore. Naprosto chápu, že je třeba určitě něco uhradit za převod. Není ale možné mi peníze převést a pouze si z nich požadovanou částku za poplatky odečíst. Děkuji Vám za odpověď. S přáním hezkého dne J.B. Sullivan.“

„Přeji hezký den, pane. Bohužel tento postup nepřichází v úvahu. Peníze od paní Williamsové jsou uloženy ve speciální zakódované schránce, ke které budete mít autorizovaný přístup pouze vy. Nikdo jiný se nesmí těchto peněz ani dotknout. Takže vás znovu poprosím o zaslání poplatků...“

Akorát mě odkázal na těch 400 dolarů, které mám odeslat nějakému člověku, říkejme mu, Bob v lowě. To byla další podivnost. Proč jsem měl ty peníze poslat právě jemu? A pokud jsou peníze v nějaké zaheslované schránce, jak to, že mi moje drahá paní Williamssová ještě neposlala heslo? No nic. Rozhodl jsem se, že budu následovat pokyny našeho právníka, a tak jsem kontaktoval zmíněnou osobu v lowě. Bob mi však telefon nezvednul a ani nereagoval na zprávy. Pochopitelně jsem nechtěl posílat žádný peníze člověku, o jehož identitě jsem neměl žádné bližší informace. Právník mi akorát oznámil, že se jedná o prostředníka v rámci provádění převodů ze zahraničí. No dobře,

dejme tomu. Neměl jsem proti tomu žádné výhrady, ale pouze jsem čekal, až mě ten Bob kontaktuje. Nakonec to udělal. O tři dny později mi od něj došla zpráva.

„Proč mi voláte?“

Vysvětlil jsem mu celou situaci, načež mi došla následující odpověď.

„Vůbec nevím, o čem to mluvíte. Přeji hezký den. Na shledanou.“

Tak takovou odpověď jsem opravdu nečekal. Začal jsem mít jisté pochybnosti o našem právníkovi. Zvláště, když mě neustále bombardoval zprávami a ptal se, jestli už jsem poplatky zaplatil. Zdál se, že je docela nedočkavý. Začal jsem o něm ztrácet poslední zbytky respektu. Obrátil jsem se tedy znovu na paní Williamsovou.

„Drahá paní Williamsová, mám jisté pochybnosti o našem právníkovi Panu doktoru Vallenteinovi. Mám podezření, že se jedná o nějakého podvodníka. Nejenom, že se jeho jméno neobjevuje v databázi právníků, ale ještě mě odkázal na člověka, který ani neví o tom, že mu mám něco odeslat. Co si o tom myslíte?“

Během pár hodin jsem obdržel zprávu.

„S lítostí vám oznamujeme, že paní Williamsová zesnula.“

A tím zesnula i moje jediná šance, jak se stát milionářem.

3/23 Podivný pasažér (Z. Immer, 48)

Zdráhám se vylíčit příběh, ve kterém zřejmě sehrála podstatnou roli má obrazotvornost, fantazie a asi i únava. S odstupem času mám pocit, že to co jsem zažil, nebo lépe řečeno to co jsem si myslel, že jsem zažil, se zřejmě vůbec nestalo, nicméně něco z toho se prostě stát muselo.

Od božího rána, tento termín používala moje babička, se ten den nedařilo vůbec nic, přesně ten den blbec, co čas od času potká asi každého. Nejenom že neustále padal sníh, bylo pár dní před Vánocemi, ale pořád se nám nedařilo rozjet pořádně drtící linku v kamenolomu. Nejdřív nešla nastartovat, pak byly zamrzlé pasy, no prostě co se mohlo ten den pokazit to se pokazilo. Byl poslední pracovní den v týdnu a mě neustále běžela hlavou myšlenka, že večer pojedu domů za rodinou. Měl jsem to sice domů něco kolem 300 kilometrů a dělali jsme do večera, ale představa, že budu spát po týdnu ve své posteli a ráno se vzbudím vedle své milované manželky a malého

syna mě nedopřála ani chvilku klidu. Nemohl jsem se rozhodnout, jestli jet ještě večer nebo přespat a jet až ráno, přeci jen pořád padal sníh a za denního světla by se mi asi jelo mnohem líp, nicméně představa, že už budu doma se svou rodinou mě prostě nenechávala klidným. Bylo rozhodnuto, hlava sice říkala „zůstaň do rána“, ale srdíčko mě táhlo za rodinou.

Kluci nechtěli věřit, že se ještě večer chystám vyrazit domů, přeci jen sněžení přes den přešlo plynule v chumelenici a cesta nebude vůbec snadná. Jsem od přírody trochu paličatý a když si něco vezmu do hlavy nikdo mě nepřesvědčí. Je jasné, že až přijedu domů bude už žena se synkem dávno spát, ale ráno už budeme snídat společně a ta představa mě prostě táhla domů.

Večer jsme odstavili stroje a vlastně zazimovali celou linku, protože se do práce máme vrátit až po Vánocích. Já jsem si v penzionu zabalil věci, nasedl do auta a vyrazil jsem. Ještě jsem si pustil navigaci, spíš ze zvyku a jako kulisu, protože jsem cestu znal už z paměti, ale venku neustále sněžilo a chtěl jsem mít jistotu, že někde přeci jen špatně neodbočím. Cesta se neuvěřitelně vlekla a já jsem snad už po půl hodině litoval, že jsem se vůbec do toho pustil, ale jak už jsem psal, jsem tvrdohlavý chlap, tak jsem prostě jel s tím, že nějak domů dorazím. Už jsem byl na cestě asi tři hodiny a zrovna jsem projížděl lesem, který mi připadal strašidelný i za denního světla, natož potmě. Po levé straně jsem měl prudkou stráž porostlou hustým lesem a vpravo zase prudký sráz, který končil až dole u potoka, ale nic z toho vzhledem k tomu, že neustále hustě sněžilo, nebylo vidět. Oči jsem měl už úplně vykoukaný, jak jsem se snažil hledat odrazky patníků, protože jen podle patníků se dalo zjistit, jestli jsem ještě na silnici nebo už ne. Zasmál jsem téhle myšlence, neboť kdybych sjel ze silnice, poznal bych to okamžitě. Ještě mě napadlo, jak by mě tady asi kdo hledal, kdybych někam spadl. Lepší na to nemyslet.

Jel jsem pomalu, krokem, když jsem v kuželu světla před sebou uviděl postavu. Když jsem ji míjel, viděl jsem, že to je někdo v červené mikině a přes hlavu má kapuci. „To nemůže vydržet až do města,“ napadlo mě. Zastavil jsem, otevřel jsem dveře a zeptal se: „Nechcete někam odvézt?“ Nakoukl do auta. Teprve teď jsem viděl, že to je mladý chlapec, maximálně dvacetiletý. Přikývl a nasedl. „Kam jdeš v takovém nečase?“ zeptal jsem se. Opět jenom lehce kývnul hlavou směrem dopředu. Bylo mi to divné, nejbližší město bylo ještě asi osm kilometrů daleko a v tomhle počasí by nikdo dobrovolně ven nešel. „Jak se jmenuješ?“ snažil jsem se dál o konverzaci, ale chlapec

jenom dál mlčky seděl. Nakonec přeci jen odpověděl: „Maxmilián Novotný“. „Netradiční jméno, né tedy Novotný, ale ten Maxmilián, já snad ani žádného neznám,“ pokusil jsem se zavtipkovat, ale chlapec se na mě jen tak bez zájmu podíval a já v jeho smutných očích četl odpověď: „A není to jedno?“. Došlo mi, že asi o konverzaci nestojí a už jsem se radši na nic dalšího neptal. Ujeli jsme asi tři kilometry, když promluvil sám: „Můžete mi zastavit tady?“ Překvapilo mě to, neboť jsem si myslel, že tady v okolí ani nic není, přesto jsem mu zastavil. Beze slova vystoupil, zavřel dveře a já jsem se opět rozjel. Nedalo mi to, koukl jsem do zpětného zrcátka, ale chlapce jsem neviděl. Zastavil jsem, vystoupil jsem, ale po chlapci jako by se zem slehla. Vzal jsem z auta baterku a vrátil jsem na místo kde jsem chlapce vysadil, nebylo to daleko, ale chlapec opravdu nikde nebyl. Stál jsem na krajnici a přemýšlel kam asi zmizel. V tom jsem si všiml dole pod strání mezi stromy problikávat zasněžená zadní světla auta. Srdce se mi rozbušilo, pomalu, přesto jak nejrychleji to šlo, jsem slezl k autu. Někdo v něm seděl, ale ať jsem dělal cokoli, nepodařilo se mi otevřít ani jedny dveře. Vyškrábal jsem se zpátky na silnici, doběhl k mému autu a zavolal záchranku, vysvětlil jsem jim situaci a vrátil jsem se k nabouranému autu abych ještě jednou zkusil otevřít ty dveře, ale nešlo to. Zase jsem se vrátil na silnici. Čekání na záchranku mi přišlo nekonečné. Konečně. Světla. Téměř současně se záchrankou přijeli také hasiči. „Nejdou otevřít dveře,“ stihl jsem říct dřív, než se záchranáři spustili k nabouranému autu. Hasiči museli použít kleště, aby auto otevřeli. Nakonec vynesli na silnici tělo chlapce v červené mikině, neměl jsem odvahu podívat se mu do obličeje.

„Je už mrtvý nejméně hodinu,“ konstatoval starší lékař, když prohlédl tělo. Z kapsy u kalhot mu vyndal peněženku, našel v ní občanku a četl: „Maxmilián Novotný“.

3/24 Líbat vítr (R. Rochally, 41)

Nicovat nic v nečetnosti- snaha zachytit to co nemá tvar. Vyžívat se v kráse amorfního. Popsat pocity, ne pocity, ale chvění... ano popsát chvění v duši, doprovázeno čímsi ... Na což v řeči neexistuje ekvivalent, schopný tranzitivního neztrátovou přenosu.

V samotné podstatě? (Hloupý pojem, ale nenašel jsem vhodnější) je možnost, resp. nemožnost. Jinými slovy volba a nemožnost ne-predestinace

Věřím tomu, ale pokud to tak je, Bůh mě nemůže znát a mou cestou mě nepovede Ariadnina nit a ani... nic?

Možná mají pravdu ti, co jim nezáleží

Možná vědí, tuší a možná ani ne, že neexistuje bod- pupek světa

a tak ho ani nehledají.

Ve snaze stát se čímsi.

Projektovat své JA?

A úspěch vidět všude tam kde okolí utvrdí mě v podvodu, který spáchám na sobě samém?

Možná jsme ale většinu svého života nuceni žít odloučení od svého JA.

A možná ani nejsme nuceni. Možná chceme.

Možná už ani nevíme co je to JA. Autenticita splývá s přáními. Se sny o sobě samém, s představami. Nikdo nemá rád malost, ale všichni se bojí velikosti. A tak malost nahrazujeme velikostí- ale ne příliš velkou, aby nás nepohltila - a vzniká průměrnost. A tak si spokojeně lenošíme ve vlastním konsumu. Neschopní velkých činů zastírajíce malé. Jsme jako třetiligový fotbalisté, kteří mají pocit, že není lepších od nich. Problém ale je, že ten pocit ve skutečnosti nemáme. Opět je to jen póza spletená z vlastních přání, představ a toho co zhlitlo okolí, nazvěme to alter-ego.

3/25 Záhadný zvuk (I. Chuchmová, 45)

Josef váhavě otevřel garáž. V hlavě mu dozníval ranní rozhovor s manželkou.

“Pořád si jenom stěžuješ! Sedíš doma a jenom slyším, jak tě bolí noha, že nemůžeš nikam chodit, že si mám zajet nakoupit autobusem!”

“A proč ti vadí autobus? Zastaví u obchodu a přiveze tě až skoro před dveře!”

“Zase máš výmluvy, pořád výmluvy! A to oblečení po tobě bude uklízet kdo? Myslíš, že na to mám čas?”

Chápe ji. Je celé dny zavřená doma, nikam se nedostane. Auto už stojí rok v garáži netknuté. Ona nemá řidičák a on rok neřídil. Neřídil od TĚ DOBY. Možná je čas to změnit. Pevně stiskne víčka k sobě, nadechne se a s výdechem oči otevře. Auto nezmizelo. Pořád tam stojí, žlutá Škoda 120, trochu zaprášená, ale jinak jako nová. Vedle ní je prázdné místo. Před rokem ještě prázdné nebylo.

Dá nabít baterku a vyrazí na zkušební jízdu. Zvládne to, není malý kluk! Ve svých sedmdesáti už zvládl leccos, zvládne i tohle. Nasedl, hůl odložil a pevně stiskl volant. Nastartoval. Podařilo se! Opatrně vycouval a rozjel se směrem k obchodu. Radost z jízdy ale dlouho netrvala.

Zvuk motoru doprovázel ještě jiný zvuk. Ťuk! Klep! Zkusil dělat, že to neslyší, ale zvuk nezmizel. Zabočil do kopce k autoservisu. Podivné ťukání Josefovi nahánělo strach. Jel sotva 20 km v hodině, aby v případě, že se auto rozsype za jízdy, stihl vyskočit. Tak to viděl v akčním filmu. Že je mu sedmdesát, na to najednou zapomněl, a úplně se viděl válející se v parakotoulu u kraje silnice, za ním explodující auto a on jen o kousek vyrván ze spárů smrti. Konečně zastavil před vjezdem do dílny.

Vystoupil a boдрému chlapíkovi v montérkách popsal, co se s autem děje.

“Dejte mi klíče, hodím vás domů a zítra si přijďte!” zahalekal. Josefa se dotklo, že chlapík tak křičí, vždyť on má sluch v pořádku, má přece úplně nové naslouchátko! Ale mávl nad tím rukou a nasedl do auta, které ho odvezlo domů.

Ráno v sedm mu zazvonil telefon.

“Servis! Auto máte v pořádku, žádné klepání ani žádný jiný zvuk jsme nezaznamenali, můžete si pro auto přijít!”

“Ale já jsem to dobře slyšel!” bouchl pěstí do stolu Josef, kterému docházela trpělivost. Ne, vola z něj nikdo dělat nebude, hlavně ne nějaký cucák v servisu! Vzal si hůl a počkal, až přijede autobus.

“Dobrý den, pane Mrázek, tak auto máte v pořádku, nic neobvyklého jsme nezaznamenali!”

“Nezaznamenali? To není možné! Vždyť jsem to klepání slyšel!” s nedůvěrou si Josef vzal klíče a nasedl do auta, “co jsem dlužný?”

“Ale nic!” mávl rukou mechanik, který už spěchal k jiné práci.

Josef nastartoval. A byl tam. Zvuk. Zkontroloval si naslouchátko. V pořádku. Zkusil se rozjet, aby zjistil, co “TO” udělá. Neudělalo to nic, jen to tam prostě bylo. Stále stejná intenzita, nic se nezměnilo. Prudce zabrzdil uprostřed kopce a otočil se směrem k servisu. Tentokrát nejel dvacet. Adrenalin stoupal.

“Ten dědek jede zpátky! To je kretén, kdoví, co slyší!” uplivil si mechanik, “ted’ to řešíš ty!” předal “případ” kolegovi a zmizel v hloubi dílny.

“Zase to klepe! Slyším to, nic jste s tím neudělali!” silným hlasem volá Josef do dílny a čeká, který z těch dvou rádobyodborníků vyleze jako první.

“Tak pojdte, pane! Projedeme to spolu,” kapituloval druhý mechanik. S maskovaným povzdechem a s myšlenkou, co je ten starý za chobota, nastoupil do auta a staříka si posadil na místo spolujezdce. Nastartoval. Stařík s napětím očekával ZVUK. Rozjeli se. Zamířili si to na konec vsi a celou ji objeli. Nic. Vůbec NIC se nedělo, žádný zvuk, žádná záhada. Josef si najednou moc přál, aby něco slyšel. Ale neslyšel. Jen motor, který vydával zvuk zcela obvyklý.

“Tak co, dědo? Slyšíte něco?”

V Josefovi to vřelo. Jaký děda? Pro toho ochmýřence přece není děda! Ale nic neřekl. Vystoupil. Sedl si na místo řidiče. A...rozjel se zpět k domovu. Zase! KLEP, KLEP, KLEP! Je to tady zase! Zprudka zabrzdil, až se mechanik, který se chystal zmizet ve chřtánu dílny, zarazil.

“Ty jo, ten dědek se zase vrací! Mě trefí šlak do háje! Nemám jenom jeho přece!”

Josef zastaví před vraty do dílny, otevře okýnko.

“Ted’! Je to tady!”

“Co jako?” mechanik se zmateně rozhlíží kolem sebe,.

“TEN zvuk! Pojdte si přisednout, svezu vás, uslyšíte sám!”

Mechanik správně vytuší, že mu nic jiného nezbyvá. Neochotně a s tichými nadávkami usedá na místo spolujezdce.

“Tak jedte!”

Josef nastartuje. Rozjede se a... ZVUK! Vítězoslavně se podívá na mechanika vedle sebe.

“Chlape, kde máte tu svoji hůlku?” zahřmí mechanik.

Josef nechápe. V autě něco klepe a opravář se ho ptá na hůlku? Najednou mu to dochází. Hůlka leží vedle řidičova sedadla a klepe o stěnu auta. TA hůlka! TO je

TEN zvuk! Josef by se nejraději propadl do země. Pokorně zastavuje a nechává mechanika vystoupit. Hlavou mírně kývne na pozdrav a vydává se konečně na cestu k domovu. Zahanben, pokořen. Cítí se starý jako nikdy předtím. Ale aspoň že je auto v pořádku a nemůže se nic stát!

Mechanik si zatím peprně ulevuje v dílně. Josef dostává za své nepřítomnosti spoustu přezdívek od senilního dědka po naprostého idiota.

“Járo, brzdi!” ozve se z kanceláře.

“Á, náš pan důchodce se na nás přišel podívat?”

“Járo, Josef je fajn chlap, není to žádný vůl. Před rokem se mu zabil syn v autě, selhaly brzdy. Od té doby si nesedl za volant, až teď. Tos věděl?”

“Do háje, jak jsem to moh tušit?”

“Nemoh. V klidu. Už se stalo.”

Už se stalo. Život běží dál. Jen jeden právě doběhl. Na přejezdu srazil vlak žlutou Škodu 120. Řidič nejspíš přehlédl semafor a na místě byl mrtvý.

3/26 Rozmarná karanténa (A. Št'átková, 21)

Milá Mourinko,

promiň, že jsem tak dlouho nenapsal. Neuvěříš, jaké divné věci se u nás v domě poslední dobou dějí.

Když skončily jarní prázdniny, těšil jsem se, jak si odpočinu a pořádně se prospím, když moji malí lidé budou zase ve škole. Ale chodili tam sotva pár dní, když jednou ve středu zamáčkli budík a nevstali. Přirozeně jsem se začal procházet po skříní a shazovat všechny jejich zbytečnosti, abych je upozornil, že je čas vstát a starat se o mě, ale nic to nepomohlo. Celý den byli doma, další taky a od té doby už stále.

Jistě chápeš, Mourinko, jak je to nepříjemné, když si kocour naplánuje svůj duben a někdo mu ho takhle bezostyšně naruší. Když pominu nedostatek spánku způsobený neustálými zvuky, které ti malí lidé vydávají, tak je hlavním problémem stres. Přestože jsou moji lidé stále doma, lenost pohnout tlapou je neopouští. Tuhle si pořídili jakousi plastovou kočku, která vrčí, jezdí po podlaze a dlouhými fousy otírá všechno, co jí přijde do cesty.

Oba víme, že jsem slušně vychovaný kocour a každou věc si nejdřív pořádně očuchám, než dojdou k nějakému závěru. A tak jsem i téhle kočce chtěl dát šanci – chodil jsem kolem ní, čichal jsem k ní a čekal jsem, jestli ona očichá mě. Jenže ona mě obešla jakoby nic a pak zamířila k mojí misce! Pak ji strkala sem a tam, jako by jí snad moje jídlo nebylo dost dobré. V tu chvíli jsem se, jak jistě chápeš, cítil velmi uražen. Protože jsem ale viděl, jak si tuhle nafoukanou kočku moji lidé chválí, rozhodl jsem se být nad věcí a šel jsem si lehnout do krabice. Jaké ale bylo moje překvapení, když mě probudila právě ona – lezla mi do krabice a podivně na mě vrčela! To byla poslední kapka. Každé kotě ví, že narušovat soukromí jiného je neslušné a někdy i nebezpečné. Rozhodl jsem se jí ukázat, kdo je tady doma.

Postupně jsem vysledoval, že tahle micka se drží zásadně při zemi, a tak využívám skleněný stůl, na kterém stojí mluvící obrazovka, abych ji pozoroval. Občas vyskočím i na vysoký stůl, kam si misku s jídlem dávají moji lidé. Odtamtud mě ale vždycky vyženou, takže nejpohodlnější bývají židle nebo skříňky. To jsem ale trochu odbočil. Důležité je, že má problém, když přechází z jedné místnosti do druhé. Tak jsem si na ni jednou po obědě počkal, když šla z místnosti s jídlem do místnosti s lidským pelíškem, a když se zastavila na prahu, skočil jsem na ní. Byla na to ale nejspíš připravená, náhle totiž zvedla záda a vypadlo z ní spoustu nějakého podivného prachu. Myslím, že se pokoušela o něco podobného, jako dělají skunkové. Ale na mě si nepřijde.

Pokračoval jsem ve sledování, a když projížděla kolem skříně, shodil jsem na ni lahvičku se smradem, co si na sebe stříká můj malý člověk, když jde do školy. Kočka se po dopadu lahvičky prohnula, zasténala a pak už se nehнула. Byl jsem šťastný ze svého vítězství, ale lidé moje nadšení nesdíleli. Začali pobíhat okolo a kočku ošetřovat. Tak to vidíš, Mourinko. Tady se těžko někomu zavděčíš.

Co se týče mojí výpravy za tebou, budu ji asi muset odložit. Důvody jsou dva. Moji lidé mě teď nikam nepustí. Že prý venku řádí nějaký kočkovirus, a tak bych se neměl volně pohybovat, abych ho nezavlekl domů. Myslel jsem, že bych se prosmýkl ven otevřeným oknem a po parapetu seběhl na chodník, ale vyskytl se menší problém. Víš, jak vždycky, když lidé jedí, sedím jim u nohou a trpělivě čekám, kdy se se mnou podělí? Většinou nejsou moc štědrí a dají mi kousek salámu nebo lžičku nějaké omáčky. Jenže teď jedí doma třikrát denně, a tak dostávám rybu, trošku mléka nebo smetany mnohem častěji než dřív. A tak si asi umíš představit, že se teď oknem prosmýknu jen těžko.

Nemusíš ale vůbec propadat panice, že by snad naše odloučení změnilo něco na našem vztahu. Ostatní kočky z domu vůbec nevidám, jejich lidé je ani nepouští na parapet. Mám ho tedy celý pro sebe, což mě vedlo k tomu, že jsem si našel nový způsob na trávení času. Sedím vedle truhlíku a nehýbu se. Nejsem si jistý, jak dlouho takhle bez hnutí vydržím, ale trvá to dost dlouho na to, abych dostal křeč do zadní tlapy. Každopádně jsem se naučil vydržet do té doby, než přiletí nějaký chutný ptáček. Když pak vedle mě usedne na parapet, stále vyčkávám, dokud nepřihopsá blíž. Pak už stačí jenom vyskočit a lapit ho...

...asi bych měl být upřímný, a tak se Ti přiznám, že jsem ještě ani jednoho nechytil. Mělo to být pro Tebe překvapení, ale zatím mám za sebou dva neúspěšné pokusy. Při prvním pták uletěl dřív, než jsem se odrazil ze zadních. Druhý pokus byl velmi zahanbující, takže řeknu jen tolik, že mi obě zadní nohy uklouzly, a nakonec mě musel zachránit můj malý člověk. Přísahal bych, že mi to někdo namazal, ale je těžké vysledovat, kdo to mohl být.

Myslím, že lov ptáků možná na chvíli oželím a budu se víc věnovat svým lidem. Připadá mi, že jsou nějakí mrzutí. Představ si, že většinu dne sedí před svítící obrazovkou a civí do ní. Tahle zvláštní poloha na sezení a vůbec nedostatek pohybu dokonce způsobily, že k mému malému člověku několikrát přišla myš. Asi Ti nemusím zdůrazňovat, že jsem ji okamžitě zneškodnil. Oba víme, že myši jsou moje specialita. Malý člověk sice nebyl moc nadšený a za zbavení odporného stvoření mi ani nepoděkoval, ale já to nedělám pro poplácání na zádech. Dělán to pro lososové křupky. Ty mi ale taky nedal, takže jsem byl docela zklamáný.

Budu moc rád, když mi taky napíšeš a předem se omlouvám za to, jak škrábu. Snad to půjde přečíst.

Navždy vrnící

Záviš

3/27 V zajetí víry (V. Kaprál, 44)

Ač spokojen s rovinatou, k srdéčku shovívavou krajinou své nové polabské domoviny, pan Kapřík s oblibou trávil dovolenou na jiném místě, aby si v mozkovně i v plicích vyluftoval. Obvykle dával přednost rekreaci tuzemské, tuze rád navštěvoval zejména Jižní Čechy. Město, do kterého nyní s rancem prázdninových toulek zavítal,

pyšnilo se dostatečně proslulou pivovarnickou tradicí. Avšak nejen jí byla obec živa. Novodobě vešla ve známost také zdejší farma zvířat, zabývající se poněkud dramaticky chovem mazlíků, kteří rádi mlsají syrové maso a z jejichž kůže úhlavní nepřátelé ochránců fauny šijí kabelky a boty snobským fuchtlím.

Kapřík zahájil prohlídku atraktivit města právě u těchto ozubených polykačů masa, načež setřásl něco gramáže nabyté při chutném obědě občůzkou švarcenberských rybníků, aby se nakonec jako falešný pětník vrátil cestou kol židovského hřbitova zpátky na náměstí. Stanul tváří v tvář kostelu s dochovanou farou, špitálem a kaplankou, hostící v rekonstruovaných prostorách muzeum, mimo jiné zasvěcené kostrám nosorožců. Doličné pohrobky třetihorní zvířeny choval pan Kapřík ve zvláštní úctě, považuje jich za živé fosilie. Díky nim mu prohlídka mimořádně šmakovala, a když se pak zjevil venku v semknutém areálu na zápraží kostela, odpoledne se již unaveně klonilo do druhé půle. Puzen zvědavostí trochu váhavě překročil kostelní práh a octl se v tajuplně tlumeném přítmi božího stánku.

Z čerstvě omítnutých stěn i pečlivě rekonstruovaných dřevěných řezeb interiéru čišela atmosféra aktuálně přítomného, netělesného duchovna, vznášející se v autentickém kazatelském prostoru, jímž jako by proplouvaly útržky po staletí vyslovovaných modliteb a biblických citací. Navenek ztichlý, v nitru zjitřený návštěvník naslouchal těm němým hlasům a digestivně zažíval privilegium konejšivé samoty uvnitř chrámu Páně.

Ano, zde bylo lze shodit otěže každodenní existence.

Tu se zvenčí otevřenými dveřmi vnutil dovnitř plechový zvuk, jako když někdo opatrně a nemoudře klepe kosu na bocháncích členité dlažby předkostelí. Rozjímající návštěvník si hluk nedovedl ihned přiřadit ke konkrétnímu jevu, načež se ozvalo cinknutí a stín člověka nakrátko znepřítomnil proud božího světla mezi dveřními rámy. Vyplnil je lidskou siluetou – a poté Kapřík pozbyl tolik vzácného soukromí.

Příchozí dělal dojem měkkého, zaobleného muže v mírně pokročilém středním věku. Pokřičoval se u vstupu, počastoval návštěvníka vlídným pohledem a pak se s patrným uspokojením ve tváři jal kochat výzdobou kostela. Pan Kapřík, vytržený z rozjímání, po jeho vzoru zabrousil pohledem na detaily výzdoby a mobiliáře, křížovou cestou počínaje, přes kazatelnu se samaritánským reliéfem až po elipsu triumfálního oblouku pod valeným klenutím lodi. Když byl hotov, mrkl na časoměřič a pomalým obloukem pádloval k východu.

„Pozdrav pámbů,“ zašuměl mu do cesty laskavý hlas.

„Do-dobry den,“ vykotal Kapřík nejspíše.

„Na výletě? Že jsem vás tu ještě neviděl... A jakpak se vám líbí náš kostel?“

„Inu...,“ Kapřík se trochu neochotně zastavil a ne nepravdivě odvětil, „... líbí.“

„Byla by škoda ho zbořit,“ děl domorodec.

„Zbořit?“ Návštěvník podezřívavě obkroužil zrakem nedávno zvelebenou stavbu.

„Budete se možná divit, ale chrámu hrozila demolice. Ne dnes, ani za bolševika, ale už kdysi před světovou válkou. Naštěstí k tomu nedošlo. Byla by to škoda, nemyslíte?“

„Určitě,“ kýval Kapřík horlivě. „Velká škoda.“

„A nyní, přesně sto let poté, konečně došlo na rekonstrukci. Ale že se zdařila, co říkáte?“

„Zdařila, řekl bych,“ odušil cizinec a pomyslel na hodinky. „Já jsem ovšem laik.“

„Zajisté,“ usmál se muž a přistoupil blíže. „Rané baroko, víte, to hned všude nenajdete. Kostel byl postaven na popud závěti hraběnky Vratislavové z Mitrovic, všiml jste si erbu nad vstupní branou areálu?“ Tázaný pokývl s dokonalou obojakostí. „Tak ten je její.“

Poté znalý muž popošel k lavicím a poklepal na nejbližší kotníkem prstu. „Vybavení je původní z osmnáctého století. A oltář,“ ukázal prstem do presbytáře, „vyřezal sládek zdejšího pivovaru. To jste nevěděl, vidíte?“ Kapřík musel doznat, že ne, načež se na něj společník zprudka otočil, takže se drobet lekl. „Ale nezdržuji vás, že ne?“

Jak to jen kulantně vyjádřit, zamyslel se rychle tázaný, ale svou spásnou chvíli již propásl. Následně ho šeredně zamrazilo v zátylku, když domorodec prohlásil: „Já tu byl donedávna kostelníkem.“ Nato sluha boží vzal svou strnulou oběť pod paží a jal se s ní čile korzovat od jedné pozoruhodnosti kostela ke druhé. Bral to pěkně z gruntu. Ke všemu měl co povědět. Například když na otázku, zda má k Jižním Čechám nějaký osobní vztah, polapený odpověděl, že má příbuzné v Písku, kostelník bez váhání navázal: „Písek... hm.“ Pak spráskl ruce, což zajatec zdárně využil k vymanění se z objetí a k získání kýženého odstupu. „Nebudete tomu věřit, ale tadyhle oltářní obraz svaté Alžběty od malíře Cellerina byl restaurován zrovínka v Písku!“

Pan Kapřík mu to beze všeho věřil, jen aby včas odkvačil a stihl vlak.

„Všiml jste si té zvláštnosti?“ zajímal se však neúprosně bývalý zřízenec.

„Zvláštnosti?“ hlesl nešťastník bezradně a zahanbeně klopil oči.

„Chybějící věže. To jste přece nemohl přehlédnout! Ale co je zajímavé, náš kostel přesto měl tři zvony – jestlipak uhodnete, kde visely. Že ne? Vidíte támhle v klenutí ty otisky? Tak tam přepínal prostor dřevěný trám, na kterém byly zavěšeny.“

„Aha, to je opravdu moc zajímavé... co zajímavé, jedinečné! No, tak já už budu...“

„A jednoho dne tam vedle zvonů našli houpat se kostelníka, jednoho mého předchůdce,“ posteskl si sluha boží v.v.. „Chtěl byste vědět proč? Víte, tyhle věci vrhají na církev špatné světlo, ale vám to prozradím. Byl to totiž *chlípný* kostelník. Takhle se rozhodl skoncovat se svým hříchem.“ Otočil se a významně pohlédl naproti na pěvecký kůr, podepřený toskánskými sloupy, a vzdychl. Pan Kapřík si odkašlal a pokusil se navodit atmosféru pro svůj odchod: „Snad zde v chrámu Páně došla jeho duše věčného pokoje. Nu, také já se již budu loučit –“

„Ano, pokoje,“ vskočil mu do řeči kostelník. „No, pokoje... ondy tu prý měl jeden věřící vidění. Zjevení Panny Marie, prozářené oknem v podobě závoje světla. Domníval se, že mu přináší osvětlení. Rozhodl se proto stát se malířem a jako první úkol sobě uložil zachytit podobu toho svého vidění na plátně. Z vděčnosti, rozumíte. Věnoval tomu veškerý čas, veškeré peníze, ale dílo se ne a ne dařit. Pokaždé byl s výsledkem nespokojen, pracoval do skonání, až se z vášně stala posedlost a nakonec skončil v ústavu pro choromyslné. Místo osvětlení dostihlo jej šílenství. Tady vidíte, že Boží cesty a záměry jsou nevyzpytatelné!“

„Tedy, ano... Já vám mockrát děkuji za poutavý výklad a třeba někdy –“

„Nebo tuhle ta nádherná cínová křtitelnice. Ta má, panečku, taky svoji historii. Při křtu do ní jednou spadlo dítě. Jeho matka myslela, že z něj proto vyroste nový Jan Křtitel.“ Poklepal na lité sousoší na šestibokém kotli nádoby. „Jenže on si chlapec trochu loknul a jak ta voda byla nejen svěcená, ale hlavně ztuchlá a shnilá, dalo se mu to do těla, nemoc ho brzy zkroutila a to víte, tehdejší medicína, ono se to kolikrát nechávalo na Pánubohu, zvlášť u těch chudších.“ Krátké ticho doprovodil dobrotivý úsměv. „A ten si hošíka za nového Křtitele nezvolil.“ Propuštěný kostelník se pomalu obrátil na cizince, co tomu říká, ale ke svému překvapení zastihl ve vchodě už jen siluetu, vinšující mu chválabohu pěkný zbytek dne.

Výletník pádil z traktu, seč mu síly stačily, za sebou jak zvěstování v jeskyni slyšel rezonovat hluboký bas: „Ta dlažba venku je původní. A kamenná lavice jakbysmet. Jo a neopomeňte prohlédnout si sochu svaté Alžběty nad vstupní branou!“

Odpadlík víry již surfoval přes náměstí a ohlížet se ho nenapadlo ani ve snu. Proto byl vzápětí zaskočen návratem onoho drncavého plechového zvuku, doprovobeného dvojitým *cink-cink* a důvěrně známým hlasem: „Alžběta Portugalská byla aragonská princezna a královna. Po smrti krále získala jako řeholnice pověst mírotvůrkyně.“

Kapřík přidal do kroku, kostelního bicyklistu však nebylo snadné setřást. Aby se spasil, málem uhnul do slovutné pivovarské aleje, čímž by zmeškal vlak, naštěstí pronásledovatel v poslední chvíli strhl kolo do boční ulice a tak vlastně došlo k rozlučce pana Kapříka s církví.

Poslední spoj stihl. Když koruny platanů za okny motoráku splývaly do zeleného soumraku, říkal si právě tak odlehčeně, jak se sluší prázdninám: *Víra je pěkná věc, jenomže opojná jako truňk. A proto i víry s mírou!*

***

3/28 Žít život (M. Šarmanová, 31)

Bůh na oblaku dal k sobě dlaně a pomyslel si: „budiž světlo.“ Potom vdechl mezi ně nový život. Jeho dlaně se lehce vypouklily a mezi nimi se zrodilo bílé světlo, na kterém by žádný smrtelník nedokázal udržet zrak. Tomu světlu Bůh zašeptal: „stvořil jsem tě k obrazu mému.“ Chvilí na tu dokonalost, která mu ležela už jen na jedné dlani, s úsměvem díval.

„Jak dokonalé,“ pomyslel si. Byl nadšen a unesen ze svého díla. Pýcha ho hřála u srdce. Klekl si na mrak a celý pyšný opatrně sfoukl ono světlo k zemi.

Světlo putovalo k zemi, chvíli se pozastavilo na listech ovocného stromu jako by se rozmýšlelo, do kterého domu vstoupí. Vybralo si dům, který se už z dálky jevil prostě, a na jeho vstupních dveřích byli symboly božství. V domě žil protestanský pastor a jeho žena byla v očekávání. Narodil se jim syn Juda.

Juda byl vychován přísně. Jeho život byl veden k dobrotě a prostotě. Bůh ho doprovázel každým krokem a Juda nikdy nevynechal bohoslužbu. Vždy s úctou vzhlížel k Bohu a ke všemu svatému. Nikdy nesesmilnil. Když se stal otcem, své děti vedl úplně stejnou cestou.

Roky utíkaly a jednoho dne se kolem Judovi postele sešli všechny jeho děti, mnoho vnoučat a všichni plakali. Juda plakal taky, protože věděl, že je to jeho poslední den na zemi. Plakal a kál se za všechny možné hříchy, kterých se mohl dopustit za

svého života. Prosil o odpuštění za své děti a vnoučata, jestli někdy pochybily. Do posledního výdechu se modlil a nepřestal myslet na Boha.

V jeho poslední den stanul před Bohem na mraku. Zaslepen úctou a pokorou, Judova ramena byla pokrčená a jeho mysl nedokázala přestat děkovat za tento moment, že může spatřit pána Boha. Bůh se pousmál a zeptal se duše nebožtíka: „Jak si žil svůj život, synu?“

Juda se nejdříve pomodlil, aby uctil tuto velkou událost, a potom pravil: „Můj pane, žil jsem s pokorou ve svém srdci i v domě, abych uctil tvoji velikost. Nikdy jsem nevynechal žádnou bohoslužbu a nijak jsem nesesmilnil do svého posledního dne.“

Bůh se rozzuřil, jeho tvář zčervenala a jeho tělo začalo růst. Předtím byl skoro stejně vysoký jako Juda, ale teď ho výrazně převyšoval. Bůh zakřičel: „Takhle mrháš mým darem? Takhle ty mrháš svým životem? Polepši se, nebo tě uvrhnu do míst pekelných!“ a znovu Judovu duši poslal na zem.

Den, nebyl slunečný a počasí bylo pochmurné. Světlo putovalo vesnicí a rozmýšlelo se ve výběru déle, než když bylo posláno na zem poprvé. Vybralo si prostou ženu a muže, kteří šli zalehnout do seníku. Tu noc se jim narodil syn Jakob. Jeho chudí rodiče se rozhodli Jakoba odložit do křesťanského sirotčince, aby mu dali šanci pro lepší život.

Jakob byl vychováván ve víře a sám měl vnitřní povinnost sloužit Bohu. Proto se později ve svém mládí stal knězem. Život zasvětil službě potřebným. Vždy rád navštěvoval a pomáhal v sirotčinci, kde vyrostl. Cizí děti mu zaplňovaly prázdnotu v jeho srdci po vlastních dětech. Staral se o nemocné a s chudáky se dělil o své jídlo. Několikrát za svůj život putoval k posvátným místům.

Když zestárnul, nastal onen den, který byl pro Jakoba na zemi posledním. Jakob prochladl cestou na jeho poslední poutní místo a dostal zápal plic. Když se probral z horeček, byl sláb a kolem postele se známí modlili za jeho duši. Jakob zasvětil svůj poslední den v modlitbách a v obdivu k velikosti Boha, než skonal.

Jakob opět stanul před Bohem. Jeho postoj byl naplněn bolestí, i když byl v existenci, která necítila žádná fyzická muka či utrpení. Ramena měl schoulená k sobě, kolena podlomená a hlavu zakloněnou. Trvalo to skoro věčnost, než si ho Bůh všimnul.

Znova byl Bohem tedy tázán: „Jak si žil svůj život, synu?“

Jakob pološeptem pravil: „Žil jsem ve jménu tvého jména, Bože. Každý den jsem hlásal a pěl ódy na tvoji velikost jako tvůj nicotný služebník. Vše jsem si odpíral,“ Jakob nemohl dále pokračovat, protože se Bůh rozhněval a přerušil jej. Bohova

postava prudce vzrostla, sahala až do výšin, kam Jakob nedohlédl. Boží tělo bylo celé rozžhavené do červena jako tekoucí láva a jeho křik byl tak hlasitý, že by zabil každého smrtelníka. Ve hněvu zakřičel: „Takže ty mi říkáš, že jsem stvořil něco nicotného? Že moje dílo bylo stvořeno k ničemu? Ty ses nic nenaučil!“

V děsivém vzteku vyrval Jakobovu duši z těla a znechuceně ji hodil zpátky na zem. Zlost a zklamání, ale přetrvalo. Více jak týden sužovaly Zemi blesky a krupobití jaké dlouho nikdo nezažil.

Zahozená Jakobova duše se kutálela dlouho, až skončila v nevěstinci. Za burácení blesků se jedné děvce narodil Jidáš. I když Jidáš měl matku, vychovávaly ho ostatní tety okolo. Chodil spát pozdě večer nebo časně ráno a každý den hodoval zbytky z pánských mís. Vždy byl vděčný za toto přepychové jídlo a s vděkem si přecpával pupek.

Když vyrostl, začal se starat o místní tety a jejich byznys. Brzo si sám našel překrásnou ženu, kterou miloval. Žili si krásně, nic si neodpírali a všechno si dopřávali. Jidáš žil svůj život naplno.

Při jedné místní rvačce byl, ale postřelen a lékař stroze okomentoval, že nemůže nic dělat a že se Jidáš rána nedožije. Jidáš ihned poručil své ženě, ať jde do hostince, že se bude na jeho poslední večeři radovat a hodovat jako král. Nechal sezvat své známé, a strávil zbývající hodiny s přáteli, a za doprovodu hudby popíjel víno a do pusy si rval pečeného kance.

Jidáš se do posledního momentu smál. Zapomněl i na bolest v těle z kulky a ničeho nelitoval.

Té noci Jidáš stanul před Bohem a Bůh se otázal: „Jak si žil svůj život, synu?“

Jidášovi se rozzářily oči, jeho postoj byl hrdý a on odpověděl: „Můj pane, nikdy jsem ničeho nelitoval. Byl jsem šťastný a každý moment mého života byl jako božská oslava. Nevyměnil bych ani den, i když by mě měla stihnout pekelná muka.“

Tvář Boha se rozzářila a lehce si oddychl úlevou: „Už jsem ani nedoufal,“ přistoupil k Jidášovi blíž a pokračoval: „Konečně si plně žil svůj život, který jsem ti dal.“ Bůh celý rozesmátý rozmáchnul svojí levou paží a řekl: „Synu, vítej v Ráji.“ Po jeho boku se rozestoupila mračna, která kryla nebeskou bránu před zraky obyčejných smrtelníků.

Poprvé ze svých tří životů Jidáš spatřil pohled tak neobyčejný, že se zamyslel a hledal slova, kterými by mohl popsat svůj úžas. Po dlouhé chvíli ho napadlo jediné slovo: „Božské.“

Hrdý Bůh vkročil s Jidášem do Ráje a před Jidášem se otevíraly skvostné nebeské poklady. Hned u brány spatřil proslulou jabloň s hadem navinutým na kmeni. Jidáš s hlubokým respektem raději jabloň obešel a pobavený Bůh jen dodal: „Jenom si dej, vždyť je všechno prozrazeno.“

Jidáš měl oči zalité slzami a byl hluboce dojat z každého pohledu. V dáli zněly nebeské oslavující písně za doprovodu harfy. Ve výšinách poletovali veselí andělé. Každá rostlinka, kámen či živý tvor byl obklopen zářivým kouzlem, které se nedá popsat, ale musí se zažít.

V této auře božství Jidáš náhle prozřel. Všimnul si totiž jedné maličkosti, která mu v této kráse scházela. Opovážil se zeptat Boha: „Pane Bože, kde jsou všechny ženy?“

Bůh se hlasitě rozesmál a odpověděl mu: „Jidáši, vždyť ženy pro vás muže nejsou rovnocenné na Zemi a tak jsem je vykopl i z Ráje. Proč si myslíš, že od té doby místo Ráje, bydlím raději na mraku?“